

“โดดเด่นในด้านความรุนแรงที่เข้มข้นและแพร่ขยายเป็นวงกว้าง...

นิยายเรื่องนี้บรรยายถึงประวัติศาสตร์ที่เปื้อนเลือด

ซึ่งถูกทำให้ลืมเลือนไปอย่างจงใจ

และเพิ่งได้รับการรื้อฟื้นขึ้นมาใหม่ในปัจจุบัน”

— *The Nation*

“สร้างสรรค เข้มข้น และกระตุ้นความคิด...

นี่คืองานเขียนที่เปี่ยมด้วยความกล้าหาญอย่างยิ่ง”

— *Newsday*

“บริสุทธื์ ไหลลื่น และกระแทกอารมณ์...

หนังสือเล่มนี้จะพาเราไปสำรวจผลกระทบของการสังหารหมู่

และตั้งคำถามถึงสิ่งที่มีมนุษย์พร้อมจะตายเพื่อมัน

และสิ่งที่พวกเขาต้องเผชิญเพื่อมีชีวิตอยู่”

— *Chicago Review of Books*

“ผลพวงอันยาวนานของการสังหารหมู่
ถูกถ่ายทอดผ่านคำพูดของทั้งผู้รอดชีวิตและผู้ตาย
ในฉากที่สมจริงอย่างน่าสะพรึงและเหนือจริงอย่างงดงาม”

— *Vulture*

“ริัศจรรย์อย่างวิจิตรบรรจง”

— *O, The Oprah Magazine*

“ชวนดื่มด่ำ...กิดกินใจและทรงพลังจนน่าเจ็บปวด...
เป็นเรื่องราวที่บีบคั้นจิตใจขั้นรุนแรง
ถ่ายทอดภาพของความตายและความทุกข์ทรมานอย่างแจ่มชัด
จนคุณไม่อาจหันหน้าหนี ส่วนของฮันกับเรย์บ่างแต่ชวนฝัน
เต็มไปด้วยภาพอันหลอกหลอนและถ้อยคำที่ก่อระส่ำระสาย
เธอสะกดเราให้ดำดิ่งสู่ฝันร้ายแห่งคว้งกู
ตั้งคำถามถึงความเป็นมนุษย์ และโยนให้ทุกคนตกอยู่ในวังวนของมัน”

— *Los Angeles Times*

page

มนุษย์ทำ

소년이 온다

ฮันกัง

เขียน

อภิษฐา บุญรินทร์

แปล

“คุณต้องฟังพินิจภาพข่าวบนหนังสือพิมพ์
มองให้ทะลุพื้นที่ว่างเปล่าบนหน้ากระดาษ
ซึ่งเป็นผลพวงของการถูกรัฐบาลสังเขนเซอร์เนื้อหา
อ่านบทบรรณาธิการที่ประณามการชุมนุมประท้วง
และค้นหาความหมายที่แฝงอยู่ภายใต้ตัวอักษรเหล่านั้น”
- ฮันกัง

การอ่านคือรากฐานแห่งชีวิต

คำนำสำนักพิมพ์

หากประวัติศาสตร์คือบทบันทึกของเรื่องราวที่เกิดขึ้นในอดีต แล้วการจดจำเหตุการณ์ในอดีตนั้นจะหมายรวมถึงการจดจำ ความเจ็บปวด ความสูญเสีย และความรุนแรงซึ่งส่งผลกระทบต่อมนุษย์หรือไม่

เมื่อชุดคีย์เศษซากของประวัติศาสตร์อันยาวนาน เราจะพบความจริงอันน่าเศร้าที่ว่า มนุษย์คือสิ่งมีชีวิตที่ทำลายล้างกันเองได้ อย่างไม่รู้จบ คนเรามักต้องการบางสิ่ง แล้วก็ใช้ผลกำไรในการแย่งชิงมันมาในทุกยุคทุกสมัย ความต้องการอันไร้ขอบเขตและความทะนงตนผลักดันให้เราอมละทิ้งมโนธรรมในจิตใจ ความโกรธเกลียดและความหวาดกลัวทำลายชีวิตจำกัดของเราจนนำไปสู่การเข่นฆ่าครั้งแล้วครั้งเล่า โดยไม่จำกัดเพศ ศาสนา วรณะ หรือเชื้อชาติใดๆ

ถ้าอย่างนั้นเราจะจดจำเหตุการณ์ที่สะท้อนให้เห็นธรรมชาติอันด่ามีดของมนุษย์ไปทำไมกัน

...ในเมื่อเราเป็นเพียงคนตัวจ้อยที่เปลี่ยนแปลงสิ่งใดไม่ได้
เลย

...และในเมื่อความรุนแรงเหมือนจะกลายเป็นธรรมชาติของ
มนุษย์ไปแล้ว

มนุษย์ทำในมือคุณเล่มนี้คงไม่ได้มีคำตอบตายตัวอะไร
จะมอบให้

มันเป็นแค่การบอกเล่าแง่มุมหนึ่งของประวัติศาสตร์ที่บางคน
อยากฝังกลบให้ลึกสุดใจ แต่กลับจดจำไม่ลืมเลือน เป็นเรื่องราว
การสูญเสียจากความรุนแรงซึ่งไม่ได้จำกัดเพียงร่างกายเท่านั้น แต่
ยังรวมถึงจิตวิญญาณที่แตกสลายเพราะการทารุณกรรมอันโหดเหี้ยม
เย็นชา

การรับรู้หรือจดจำเหตุการณ์เหล่านี้ได้ย่อมนำมาซึ่งความ
เจ็บปวดและความสิ้นหวัง แต่ถ้าเราเลือกที่จะละเลยเพิกเฉยมันไป
ไม่เท่ากับว่าเรายอมรับว่ามนุษย์ชาตินี้น่าสิ้นหวังยิ่งกว่าหอกหรือ

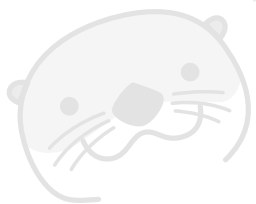
คำนำผู้แปล

ขอแสดงความเสียใจต่อประชาชนชาวจังหวัดในเหตุการณ์
การเรียกร้องประชาธิปไตยวันที่ 18 พฤษภาคม ความเสียสละของ
ประชาชนชาวจังหวัดเป็นกำลังสำคัญในการสร้างรากฐานประชาธิปไตย
อันแข็งแกร่งให้แก่สาธารณรัฐเกาหลีจนถึงปัจจุบัน

แต่อย่างไรก็ตาม ความเสียสละนี้คือความสูญเสียของ
เหยื่อรวมไปถึงผู้คนรอบข้าง ซึ่งจะไม่เกิดขึ้นเลยหากผู้กระทำ
มีมนุษยธรรมมากพอ ในฐานะผู้แปลและเพื่อนมนุษย์คนหนึ่ง
หวังว่าประวัติศาสตร์ที่เปิดเผยสู่สายตาเพื่อนมนุษย์ชาวไทยผ่าน
มนุษย์ท่าจะมีส่วนช่วยให้ผู้เหลือรอด ครอบครัวของผู้เสียชีวิต
ครอบครัวของผู้เหลือรอด รวมถึงผู้ที่ได้รับผลกระทบทุกท่าน
ได้บรรเทาความเจ็บปวดและความทุกข์ทรมานให้ทุเลาเบาบางลงไป
บ้าง แม้จะเพียงเล็กน้อยก็ยังดี

และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าเรื่องราวของบรรดามนุษย์ตัวเล็ก ๆ
ผู้เป็นส่วนหนึ่งของเหตุการณ์การต่อสู้เพื่อประชาธิปไตยจะเป็น
แสงเทียนที่ไม่มีวันมอดดับอยู่ในความทรงจำของผู้อ่านทุกท่าน

อภิษฐา บุญรินทร์

กดลอจอล

สารบัญ

บทที่ 1	เจ้านกน้อย	1
บทที่ 2	ลมหายใจสีดำ	55
บทที่ 3	รอยตบหน้าเจ็ดครั้ง	80
บทที่ 4	เหล็กและเลือด	132
บทที่ 5	ดวงตาแห่งราตรี	176
บทที่ 6	ฝั่งที่ดอกไม้บาน	237
บทส่งท้าย	แสงเทียนกลางหิมะ	260
เกี่ยวกับผู้แปล		296

บทที่ 1

เจ้านกน้อย

ฝนเหมือนกำลังจะตก

คุณเพิ่มพากับตัวเอง

ถ้าฝนตกลงมาจริงๆ จะทำยังไงดี

คุณหรีตามองบรรดาต้นแปะก๊วยบริเวณด้านหน้าศาลาว่าการเมืองควังจู รวากับว่ารูปร่างของสายลมจะปรากฏให้เห็นบนกิ่งก้านที่สั่นไหว รวากับว่าเมื่อดฝนซึ่งซ่อนตัวอยู่ในอากาศจะโผล่ออกมาไปรยปรายเป็นประกายระยิบระยับดุจดั่งอัญมณีโปร่งใสจากฟากฟ้า

คุณเบิกตาให้กว้างขึ้น รูปร่างของต้นไม้ดูเลือนรางกว่าตอนที่หรีตามองเมื่อครู่ คงต้องตัดแว่นสายตาแล้วละมัง ใบหน้าบึ้งตึงหลังแว่นกรอบหนาสีน้ำตาลของพี่ชายคนรองผุดขึ้นมาในความคิด ก่อนจะจางหายไปเพราะเสียงร้องตะโกนและเสียงปรบมือที่ดังมาจากฝั่งลานน้ำพุ พี่ชายคนรองมักจะบ่นว่าตอนฤดูร้อนแว่นชอบไหลหลุดจากสันจมูกอยู่เรื่อย ส่วนตอนฤดูหนาว ทุกครั้งที่เข้าไปในอาคาร ใอน้ำก็จะเกาะบนเลนส์เป็นฝ้ามัวจนมองอะไรไม่เห็น หวังว่าสายตาจะไม่แย่ลงไปกว่านี้นะ จะได้ไม่ต้องใส่แว่นแต่จะเป็นไปได้ไหมก็ไม่รู้

อย่าให้ต้องโมโห รีบกลับบ้านเดี๋ยวนี้

คุณสายศิระะเพื่อไล่เสียงโกรธจัดของพี่ชายคนรองออกไปจากความคิด ได้ยินเสียงก้องกังวานของหญิงสาวสักคนที่กำลังถือไม้ค้ำตั้งมาจากลำโพงบริเวณลานน้ำพุ บริเวณบันไดด้านหน้าอาคารสนามกีฬาในร่มที่คุณนั่งชันขาข้างหนึ่งอยู่นั้นมองไม่เห็นน้ำพุ หากต้องการดูพิธีไว้อาลัยจากไกล ๆ ต้องเดินเลี้ยวไปทางด้านขวาของตัวอาคาร แต่คุณก็ไม่เห็นความจำเป็นที่จะต้องทำเช่นนั้น จึงยังคงนั่งเงยหูฟังเสียงของผู้หญิงคนนั้นตามเดิม

พ่อแม่พี่น้องทุกท่าน ร่างของประชาชนผู้เป็นที่รักของพวกเรา กำลังถูกไล่เสียงจากโรงพยาบาลกาชาดเข้ามาในบริเวณนี้ค่ะ หญิงสาวเริ่มต้นร้องเพลงชาติ ผู้คนหลายพันคนเปล่งเสียงร้องตามจนเสียงซ้อนกันเป็นชั้น ๆ รวากับหินก้อนเล็กก้อนน้อยที่วางกองรวมกันสูงเสียดฟ้าจนทับถมกลบเสียงของผู้หญิงคนนั้นไปจนสิ้น เสียงร้องได้ลำดับสูงขึ้นอย่างยากลำบากและหนักหน่วง ก่อนที่ทุกอย่างจะร่วงหล่นแตกกระจายในตอนที่ เป็นจุดสูงสุดของเพลง คุณเองก็เป็นหนึ่งในเสียงเหล่านั้นที่ร้องคลอเสียงต่ำในลำคอ วันนี้มีศพที่มาจากโรงพยาบาลกาชาดที่ศพนะ ตอนที่คุณถามพี่จินซูเมื่อเช้า เขาตอบเพียงสั้น ๆ ว่าสามสิบ ในขณะที่ท่อนคอรัสของเพลงอันแสนหนักหน่วงซ้อนทับกันเหมือนกองหินสูงทะมึน และร่วงหล่นแตกกระจายอีกครั้ง โลงศพสามสิบโลงก็ถูกไล่เสียงลงมาจากถาวรทุกตามลำดับ วางเรียงรายข้างโลงศพยี่สิบแปดโลง

ที่คุณและบรรดาพี่ชายทั้งหลายช่วยกันขนมาจากสนามกีฬาในร่ม มาตั้งไว้หน้าลานน้ำพุเมื่อเช้านี้

ตอนแรก ในบรรดาโรงศพทั้งหมดแปดสิบสามโรงที่อยู่ในสนามกีฬาในร่ม มียี่สิบหกโรงที่ยังไม่ได้ทำพิธีไว้อาลัยหมู่ แต่เมื่อเย็นวานมีสองครอบครัวมายืนยันร่างผู้เสียชีวิต ทำให้ต้องเร่งรีบบรรจุร่างเข้าโรงศพด้วยความจำเป็น จำนวนโรงศพจึงเพิ่มขึ้นเป็นยี่สิบแปดโรงในวันนี้ หลังจากบันทึกชื่อของบุคคลเหล่านั้นพร้อมทั้งหมายเลขโรงศพไว้ในสมุดบัญชี คุณก็ลากวงเล็บปีกกายาวหลังรายชื่อเหล่านั้นเพื่อระบุว่าเป็นกลุ่มเดียวกัน แล้วเขียนลงไปว่า ‘พิธีไว้อาลัยหมู่ กลุ่มที่ 3’ พี่จินซูกำชับว่าต้องคอยจดบันทึกให้ดีเพื่อให้โรงศพโรงเดิมถูกยกออกไปวางในพิธีไว้อาลัยซ้ำอีกครั้ง คุณเองก็อยากเข้าร่วมพิธีไว้อาลัยในครั้งนี้ด้วยเช่นกัน แต่พี่จินซูบอกให้คุณคอยอยู่ที่สนามกีฬาในร่ม

ตอนช่วงพิธีอาจจะมีใครมาตามหาคนอื่นก็ได้ คอยเฝ้าอยู่ที่นั่นแหละ

เหล่าพี่ชายและพี่สาวทุกคนที่ทำงานด้วยกันที่นี่ต่างก็ไปเข้าร่วมพิธีไว้อาลัย บรรดาครอบครัวของผู้เสียชีวิตซึ่งมีรีบับนัสติดอกอยู่บนหน้าอกค่อย ๆ เดินตามโรงศพไปหลังจากเฝ้าหน้าโรงศพอยู่หลายคืน พวกเขาดูไร้เรี่ยวแรงราวกับหุ่นไล่กาที่ยัดไส้ด้วยทรายหรือเศษผ้า พี่อินซูกรออยู่เป็นคนสุดท้าย พอคุณบอกว่าคุณอยู่ได้ไม่เป็นไรและให้พี่รีบไป เธอก็ยิ้มออกมาจนมองเห็นเขี้ยวว่าไร

เขี่ยวนั้นทำให้รอยยิ้มของเธอดูขี้เล่นซุกซนเสมอ แม้กระทั่งเวลา
ที่เธอฝืนยิ้มด้วยความรู้สึกกระอักกระอ่วนหรือความรู้สึกผิด

ถ้าฉันจะดูแลช่วงเริ่มพิธีแล้วจะรีบกลับมานะ

คุณที่ถูกทิ้งไว้เพียงลำพังนั่งหมื่นๆ อยู่บนบันไดทางเข้า
สนามกีฬาในร่ม โดยมีสมุดบัญชีที่ปกหน้าและปกหลังทำมาจาก
กระดาษอัดแข็งสีดำวางอยู่บนตัก ความเย็นเยียบของบันไดซีเมนต์
แผ่ซ่านผ่านกางเกงพละสีฟ้าเนื้อผ้าบางมา คุณติดกระดุมเสื้อวิชา
รักษาดินแดนที่สวมทับเสื้อพละจนถึงเม็ดบนสุดแล้วกอดอกแน่น

ดอกมูกุงฮวาบนดินแดนสามพันลี้ สายนทีและภูผา
ตระการตา

คุณร้องตามไปได้สักพักก็หยุดชะงัก พอร้องถึงท่อน
สายนทีและภูผาตระการตา ก็นึกถึงตัวอักษรอันจา¹ ของคำว่า
‘ตระการตา’ ที่เคยท่องจำในคาบวิชาตัวอักษรอันจาขึ้นมา มันเป็นตัว
อักษรที่มีจำนวนเส้นเยอะเป็นพิเศษ ตอนนั้นคุณไม่มั่นใจด้วยซ้ำ
ว่าตัวเองจะเขียนตัวอักษรนี้ได้ถูกต้องหรือเปล่า เนื้อเพลงแปลว่า
แม่น้ำและภูเขาที่มีดอกไม้แดงงามหรือแม่น้ำและภูเขาที่งดงามราวกับ

¹ ตัวอักษรจีนที่ยืมมาใช้ในภาษาเกาหลี ออกเสียงตามภาษาจีน แต่
เป็นสำเนียงภาษาเกาหลี

ดอกไม้กันแน่นะ ภาพดอกจันทรทองลอยเข้ามาซ้อนทับตัวอักษร
อันจางในห้วงความคิด ดอกจันทรทองบริเวณลานบ้านที่ชูช่อสูงสล้าง
เหนือศีรษะคุณยามฤดูร้อนมาเยือน กลีบดอกซึ่งดูราวกับผืนผ้า
สีขาวแบ่งบานสะพรั่งอยู่บนลำต้นยาวเหยียดตรง คุณหลับตาลง
เพื่อที่จะได้มองเห็นภาพในความทรงจำชัดๆ เมื่อปรือตาขึ้น บรรดา
ต้นแปะก๊วยบริเวณด้านหน้าศาลว่าการเมืองคงงอโค้งลงไหวตาม
แรงลม เม็ดฝนที่ซ่อนตัวอยู่ในอากาศยังไม่โผล่มาให้เห็นแม้แต่
หยดเดียว

ถึงแม้ว่าเพลงชาติจะจบลงแล้ว แต่การจัดเรียงโรงศพที่จะเข้าร่วม
พิธีกลับยังไม่เรียบร้อย แว่วเสียงร่ำไห้คร่ำครวญของใครบางคน
ท่ามกลางเสียงอะอะไยวายของฝูงชน หญิงสาวที่ถือไม้ค้ำอยู่ขอให้
ทุกคนช่วยกันร้องเพลงฮาวีรึง คล้ายกับว่าต้องการซื้อเวลาจนกว่า
ทุกอย่างจะพร้อม

ยอดดวงใจเธอทิ้งฉันจากไป

ได้ไม่ถึงสิบสี่ด้วยเจ็บซ้ำทุกฝีก้าวที่ย่ำเดิน

เมื่อเสียงร้องเพลงเงียบลง หญิงสาวคนนั้นก็เอ่ยขึ้นมว่า

ขอเชิญทุกท่านสงบนิ่งเพื่อไว้อาลัยแด่ผู้ที่ได้จากไปค่ะ

คุณประหลาดใจที่เสียงของฝูงชนหลายพันคนหยุดลงอย่างพร้อมเพรียงกัน ความเจ็บปวดคลุ้มไปทั่วบริเวณในชั่วพริบตา คุณลุกขึ้นยืนแทนที่จะนั่งสงบนิ่งไปพร้อมกับคนอื่นๆ ในพิธี หยิบสมุดบัญชีขึ้นมาหนีบไว้กับสีข้าง แล้วเดินขึ้นบันไดไปยังประตูทางเข้าสนามกีฬาในร่มที่เปิดแง้มไว้ครึ่งหนึ่ง ก่อนจะล้วงเอาหน้ากากอนามัยในกระเป๋าทางออกมาสวมไว้

ต่อให้จุดเทียนไปก็เปล่าประโยชน์

คุณก้าวเข้าสู่สนามกีฬาในร่มขณะต่อสู้กับกลิ่นคละคลุ้งที่ลอยเข้ามาปะทะจมูกตลอดเวลา ทั้งที่ยังอยู่ในช่วงกลางวัน แต่อากาศอันอึดอัดทำให้ภายในอาคารดูราวอยู่ในช่วงเย็นย่ำค่าบริเวณประตูทางเข้ามีโลงศพที่เข้าร่วมพิธีไว้อาลัยเรียบร้อยแล้ววางเรียงรายเป็นกลุ่มเดียวกัน ในขณะที่อีกสามสิบสองร่างซึ่งยังไม่มีญาติมายืนยันยังคงนอนอยู่ใต้บานหน้าต่างกว้างโดยมีผ้าฝ้ายสีขาวคลุมไว้เนื่องจากยังบรรจุร่างเข้าโลงศพไม่ได้ เปลวเทียนที่ปักอยู่บนขวดเครื่องดีมเปล่ากำลังวูบไหวหมดไหม้อย่างเงียบงันข้างโบหน้าของคนเหล่านั้น

คุณเดินเข้าไปด้านในสุดของสนาม มองเห็นศพเจ็ดศพอยู่ที่มุมหนึ่ง ศพเหล่านี้มีผ้าฝ้ายสีขาวคลุมปิดมิดชิดจนถึงกระหม่อมจะเปิดผ้าคลุมออกก็ต่อเมื่อมีใครมาตามหาหาหญิงสาวหรือเด็กผู้หญิงเท่านั้น เนื่องจากสภาพศพสยดสยองเกินไป

ในบรรดาศพเหล่านั้น มีอยู่ศพหนึ่งที่สภาพเลวร้ายกว่าศพอื่น ครั้งแรกที่เห็น คุณคิดว่าเธอเป็นหญิงสาวร่างเล็กอายุประมาณสิบปลายถึงยี่สิบต้น แต่เมื่อเวลาผ่านไป ศพของเธอขึ้นอืดจนร่างใหญ่เท่าชายวัยฉกรรจ์ เมื่อไรที่มีใครมาตามหาลูกสาวหรือน้องสาว ทุกครั้งที่เปิดผ้าคลุมศพของเธอออก คุณก็จะตกใจกับความเร็วในการเน่าเปื่อยทุกครั้งไป มีรอยแผลเหวอะหวะจากการถูกมีดพกทหารแทงหลายครั้ง ตั้งแต่หน้าผากถึงตาซ้าย โหนกแก้มถึงขากรรไกร หน้าอกด้านซ้ายถึงสีข้าง กะโหลกศีรษะด้านขวาดูเหมือนถูกตีด้วยกระบองจนกะโหลกยุบเห็นเนื้อสมอง บรรดาแผลเปิดที่มองเห็นได้ชัดเจนเริ่มเน่าเปื่อยก่อน ตามด้วยรอยฟกช้ำมากมายบนร่างกาย นิ้วเท้าของเธอที่เล็บเท้าเคลือบด้วยน้ำยาทาเล็บสีใส่นั้นสะอาดปราศจากรอยแผลใด แต่เมื่อเวลาผ่านไป นิ้วเท้าของเธอก็อืดหนาขึ้นเหมือนแ่งขิงและเปลี่ยนเป็นสีดำคล้ำ กระโปรงพลิตลายหยดน้ำที่เคຍยาวคลุมถึงน่อง ตอนนี้คลุมไม่ถึงเข่าที่บวมอืดแล้วด้วยซ้ำ

คุณเดินกลับมาที่ประตูทางเข้า หยิบเทียนไขเล่มใหม่จากกล่องที่อยู่ใต้โต๊ะ ก่อนจะกลับไปหาร่างที่วางอยู่มุมสนมอีกครั้ง คุณเอียงเทียนไขเล่มใหม่ให้ไส้เทียนที่ทำจากเชือกฝ้ายสัมผัสปลวไฟ ริมหรือบนเทียนไขเล่มเก่าที่สั้นกุด เมื่อต่อเทียนเสร็จเรียบร้อยแล้ว คุณจึงเป่าลมดับเทียนไขเล่มเก่า แกะมันออกจากขวดแก้ว แล้วค่อยๆ บักเทียนไขเล่มใหม่ลงไปอย่างระมัดระวังไม่ให้ไฟลุกตัวเอง

คุณกัมตัวลง ถือเทียนไขลั่นกุดที่ยังอุ่นอยู่ในมือข้างหนึ่ง กลืนใจอดทนต่อกลิ่นเน่าเหม็นรุนแรงของศพที่เหมือนจะทำให้เลือดกำเดาทะลักออกมา ตาจับจ้องไปที่เปลวเทียน ขอบเปลวเทียนพร่าเลือนพลัวไหวเอนเบาเบาไหม้กลิ่นเหม็นที่ปกคลุมอยู่ภายในสนาม เปลวไฟสีส้มที่กำลังร่ายรำอย่างอ่อนช้อยดึงดูดสายตาคุณเอาไว้ คุณจ้องมองเปลวไฟสีน้ำเงินจางๆ รอบไส้เทียนไขที่วูบไหวเป็นรูปร่างคล้ายรูปหัวใจดวงเล็กหรือไม่ก็เมล็ดแอปเปิลอยู่ตรงบริเวณกึ่งกลางเปลวไฟสีส้ม

คุณยึดตัวขึ้นเมื่ออดทนกับกลิ่นไม่ไหวอีกต่อไป แล้วกวาดสายตามองไปรอบๆ ภายในสนามกีฬามืดสลัว เปลวเทียนวูบวบบนเทียนไขแต่ละเล่มที่อยู่ข้างศพดูราวกับดวงตาอันแสนสงบเงียบนั้นซึ่งกำลังจ้องมองคุณ

พอคนเราตายแล้ว วิญญาณจะไปที่ไหนกันนะ จู่ๆ คุณก็นึกสงสัยขึ้นมา จะวนเวียนข้างร่างเดิมของตัวเองอยู่นานแค่ไหนกันนะ

คุณขยับเท้าก้าวเดินไปยังประตูทางเข้า พลังกวาดสายตามองไปรอบๆ อีกครั้งอย่างเชื่องช้าเพื่อดูว่ามีตรงไหนที่ต้องเปลี่ยนเทียนไขเล่มใหม่อีกหรือไม่

เวลาที่คนเป็นจ้องมองร่างคนตาย วิญญาณคนตายก็จะจ้องมองใบหน้าตัวเองอยู่ข้างๆ กันด้วยหรือเปล่าละ

ก่อนที่จะก้าวออกไปด้านนอกสนามกีฬา คุณหันกลับไป

มองข้างหลัง ไม่มีการเคลื่อนไหวใด มีเพียงร่างไร้วิญญาณที่นอน
แน่นิ่งเรียงรายและกลืนนำเหม็นรุนแรงจากศพเท่านั้น

*

แรกเริ่มเดิมทีศพเหล่านี้ไม่ได้อยู่ที่สนามกีฬาในร่ม แต่อยู่ที่โถง
ทางเดินของอาคารฝ่ายรับเรื่องร้องเรียนจากประชาชนของศาลา
ว่าการเมืองควังจู คุณหม่อมมองพี่สาวที่สวมชุดเครื่องแบบฤดูร้อน
คอปกกว้างของโรงเรียนมัธยมปลายสตรีสเปียร์กับพี่สาวอีกคน
ที่อยู่ในชุดลำลอง ทั้งสองคนเช็ดใบหน้าเปื้อนเลือดของศพด้วย
ผ้าขนหนูชุบน้ำ ก่อนจะพยายามดึงแขนทิ้งออยู่ให้ยืดอกและ
จัดวางแนบไปกับลำตัว

มาทำอะไรเหวอ

พี่สาวในชุดนักเรียนหันมาเห็นคุณ เธอดึงหน้ากากอนามัย
ลงมาไว้ใต้คางพลางเอ่ยถาม ดวงตาของเธอโปนเล็กน้อยแต่ก็
กลมโตดูน่ารัก ลูกผมหยิกฟูตกหนาที่หลุดลุ่ยจากผมเปียสองข้าง
นั้นชุ่มไปด้วยเหงื่อจนแนบติดกับหน้าผากและขมับของเธอ

มาหาเพื่อนครับ

คุณปล่อยมือที่ปิดจมูกเอาไว้เพื่อกันกลิ่นคาวเลือด ก่อน
จะเอ่ยตอบ

นัดเจอกันที่นี่เหวอ

เปล่าครับ เพื่อนผมเป็นหนึ่งใน...

ถ้าฉันก็ลองหาดูได้เลย

คุณค่อย ๆ มองสำรวจใบหน้าและรูปร่างของคนที่นั่งนอน
อยู่ริมผนังโถงทางเดิน ถ้าต้องการดูให้แน่ใจก็ต้องจ้องมองอย่าง
ละเอียดถี่ถ้วน แต่พอจ้องนาน ๆ เข้าก็ปวดตาจนต้องกะพริบตา
บ่อยครั้ง

ไม่เจอเธอ

พี่สาวที่สวมเสื้อเซ็กซี่เขียวอ่อนซึ่งพับแขนขึ้นมาถึงข้อศอก
ยึดตัวขึ้นพลาสมา ตอนแรกคุณคิดว่าพี่สาวทั้งสองคนอายุรุ่นราว
คราวเดียวกัน แต่เมื่อได้เห็นใบหน้าใต้หน้ากากอนามัยของพี่สาว
เสื้อเซ็กซี่เขียวอ่อนแล้ว คุณถึงได้รู้ว่าอีกฝ่ายอายุประมาณยี่สิบ
ต้น ๆ ผิวของเธอขาวซีด ลำคอยาวระหงดูบอบบาง แต่แววตา
ดูแข็งแกร่ง และน้ำเสียงก็หนักแน่นชัดเจน

ไม่เจอครับ

ไปดูที่ห้องดับจิตโรงพยาบาลมหาวิทยาลัยขอนแก่น หรือว่า
ที่โรงพยาบาลกาชาดแล้วใช้ไหม

ครับ

พ่อแม่ของเพื่อนไปอยู่ไหน ทำไมเธอถึงเป็นคนมาตามหา
เขามีแต่พ่อครับ พ่อเขาทำงานอยู่ແຫ່ງจอ เพื่อนผมกับ
พี่สาวของเขาเช่าห้องที่บ้านผมอยู่ครับ

วันนี้สายโทรศัพท์ให้โทร.ออกไปต่างเมืองก็ยังถูกตัดอยู่

ไซ้ใหม่

โทร.ไม่ติดเลยครับ ผมลองหลายครั้งแล้ว

แล้วพี่สาวของเพื่อนล่ะ

พี่เขาไม่กลับบ้านตั้งแต่วันอาทิตย์แล้ว ผมกับเพื่อนเลย
ออกตามหาพี่เขากันครับ แต่เมื่อวานเพื่อนบ้านบอกว่าเห็นตอนที่
เพื่อนผมถูกทหารยิง

พี่สาวในชุดนักเรียนพูดขึ้นมาบ้างทั้งที่ยังไม่เงยหน้าขึ้นมา
จากสิ่งที่ทำ

บางทีอาจจะบาดเจ็บอยู่โรงพยาบาลก็ได้มั้ง

คุณสายศิริชะก่อนจะตอบ

ถ้าเป็นอย่างนั้นจริงคงหาทางโทร.หาผมแล้วแหละครับ

เขาก็รู้อยู่ว่าที่บ้านผมเป็นห่วง

พี่สาวในเสื้อเชิ้ตสีเขียวเอ่ยปาก

ถ้านั้นอีกสองสามวันค่อยมาใหม่นะ ได้ยินว่าจากนี้ไปศพ
ทั้งหมดจะถูกส่งมาที่นี่ คนที่ถูกยิงมีเยอะมากจนห้องดับจิตที่
โรงพยาบาลไม่มีที่แล้วนะ

พี่สาวในชุดนักเรียนเช็ดใบหน้าของชายหนุ่มคนหนึ่งด้วย
ผ้าขนหนูชุบน้ำ ผู้ชายคนนั้นถูกปาดคอด้วยดาบปลายปืนจน
มองเห็นเส้นไก่อสีแดงฉานโผล่ออกมา เธอต้องออกแรงที่ฝ่ามือเพื่อ
ที่จะปิดเปลือกตาของเขาให้สนิท จากนั้นเธอก็ชักผ้าขนหนูในถังน้ำ
แล้วบิดผ้าอย่างแรง น้ำที่เปลี่ยนเป็นสีคล้ำเพราะเลือดกระเซ็น

ออกมานอกถัง พี่สาวที่สวมเสื้อเซ็กซี่เซียวยกถังขึ้นมาพาดพิงกับคุณ
เธอนะ ถ้าพอมีเวลา วันนี้อยู่ช่วยพวกเราหน่อยได้ไหม
กำลังขาดคนพอดี ไม่ใช่งานยากอะไรหรอก...แค่ช่วยตัดผ้าแล้วเอา
ไปคลุมพวกคนตรงนั้น ถ้ามีใครมาตามหาญาติแบบเธอ ก็เปิดผ้า
ให้ดูทีละคน แต่ว่าหน้าทุกคนละมาก คงต้องให้ดูจากเสื้อผ้ากับ
ร่างกายถึงจะรู้ได้ว่าเป็นใคร

หลังจากวันนั้นคุณก็กลายมาเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มพี่สาว
เหล่านี พี่อื่นซุกเป็นนักเรียนชั้น ม.6 ของโรงเรียนมัธยมปลาย
สตรีสเปียร์อย่างที่คุณคิด พี่สาวสวมเสื้อเซ็กซี่เซียวอ่อนพิบแซน
ชื่อพี่ซอนจู พี่ซอนจูเป็นช่างตัดเย็บเสื้อผ้าในห้องเสื้อที่ถนนซุงจัง
เธอบอกว่าคู่สามีภรรยาผู้เป็นเจ้าของร้านที่เธอทำงานอยู่ได้พา
ลูกชายซึ่งเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยหนีไปอยู่บ้านญาติที่อำเภอ
ยองอัม ตอนนี้เธอเลยกลายเป็นคนตกงาน พี่สาวทั้งสองคนต่างก็
ไปบริจาคเลือดที่โรงพยาบาลมหาวิทยาลัยซอนนัมหลังจากได้ยิน
เสียงประกาศตามท้องถนนว่าผู้คนที่กำลังจะตายเพราะเลือดที่มีอยู่
ไม่เพียงพอ เมื่อได้ยินว่าศาลาว่าการเมืองควังจูที่ตอนนี้เป็นประชาชน
เป็นผู้บริหารจัดการกันเองกำลังขาดแรงงาน พวกเธอก็จะมาช่วย
ท่ามกลางความสับสนวุ่นวาย ทั้งสองคนจับพลัดจับผลูได้มารับ
หน้าที่จัดการดูแลศพ

ในห้องเรียนที่จัดที่นั่งตามลำดับความสูง คุณเป็นเด็กที่ได้

นั่งแถวหน้าเสมอ ตั้งแต่เดือนมีนาคมที่ผ่านมา คุณขึ้นเป็นนักเรียนชั้นม.3 คุณเริ่มแตกเนื้อหนุ่ม เสียงของคุณต่ำลงเล็กน้อย และคุณก็สูงขึ้นกว่าเดิมพอสมควร แต่ถึงอย่างนั้นคุณก็ยังดูเด็กกว่าอายุอยู่ดี พี่จินซูที่เพิ่งเจอคุณเป็นครั้งแรกหลังจากออกมาจากห้องประชุมถึงกับหลุดปากถามด้วยความตกใจ

นายเป็นเด็กม.1 หรือเปล่า ที่นั่งหน้าหน้ากะ กลับบ้านไปเถอะ

ตาของพี่จินซูเป็นตาสองชั้นชัดเจน ขนตายาวเป็นแพสลายอย่างกับผู้หญิง พี่จินซูเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยในโซล แต่เพราะมหาวิทยาลัยหยุดการเรียนการสอนชั่วคราว เขาจึงกลับลงมาที่ควังจู คุณเอ่ยตอบพี่จินซูว่า ไม่ใช่ครับ ผมอยู่ม.3 ครับ แล้งงานที่นี่ก็ไม่ได้หนักครับ

คุณพูดไปตามความเป็นจริง งานของคุณไม่ได้หนักหนาแต่อย่างใด พี่สอนจูกับพี่อินซูกျပูลาสติกบนกระดานไม้อัดหรือกระดานแผ่นโฟมแล้วยกศพขึ้นไปวางบนนั้น หลังจากใช้ผ้าขนหนูชุบน้ำเช็ดใบหน้าและลำคอ ใช้หวีสาธิตที่ยุงเหยิงให้เรียบร้อยแล้ว พี่สาวทั้งสองคนก็ใช้พลาสติกพันรอบร่างของศพเพื่อป้องกันกลิ่น ในระหว่างนั้นงานของคุณคือการจดบันทึกข้อมูลของบุคคลเหล่านี้ลงไปในสมุดบัญชี ทั้งเพศ อายุโดยประมาณ เสื้อผ้า ประเภทของรองเท้า และกำหนดหมายเลขให้กับแต่ละร่าง หลังจากเขียนหมายเลขเดียวกันลงบนกระดานแข็งแผ่นเล็กแล้วใช้เข็มกลัดติดไว้

บนหน้าอกของศพ คุณก็ใช้ผ้าฝ้ายสีขาวคลุมร่างไว้จนถึงคอ จากนั้นพี่สาวทั้งสองคนก็จะมาช่วยคุณลากร่างไปวางไว้ตรงผนัง พี่จินฮูดูเหมือนจะเป็นคนที่งานยุ่งที่สุดในศาลว่าการเมืองควังจู ในหนึ่งวันเขาวิ่งมาหาคุณหลายต่อหลายครั้ง ให้คุณช่วยเขียนข้อมูลบุคคลที่จับบันทึกเอาไว้ในสมุดบัญชีลงบนใบประกาศที่นำไปติดตรงประตูด้านหน้าทางเข้าศาลว่าการเมืองควังจู คุณเป็นคนเปิดผ้าคลุมศพให้บรรดาคนที่ได้เห็นใบประกาศหรือคนที่ได้ยินข่าวจากคนที่เห็นใบประกาศซึ่งมาตามหาผู้เสียชีวิตดู เมื่อญาติยืนยันร่างผู้เสียชีวิตแล้ว คุณก็ถอยออกไปรออยู่ไกล ๆ จนกว่าเสียงระฆังให้แจ้งสงบลงญาติของผู้เสียชีวิตจะนำลำสีมาอุดจุมูกและใบหูของศพ และเปลี่ยนเสื้อผ้าชุดใหม่ที่สะอาดเรียบร้อยให้ศพซึ่งผ่านการทำความสะอาดดูแลเพียงคร่าว ๆ หลังจากเสร็จสิ้นการอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าศพและการบรรจุศพเข้าโลงอย่างเรียบร้อยแล้ว เป็นหน้าที่ของคุณที่จะต้องคอยดูแลการเคลื่อนย้ายโลงศพไปยังสนามกีฬาในร่มและจับบันทึกทุกอย่างลงในสมุดบัญชี

แต่สิ่งหนึ่งที่คุณไม่เข้าใจในกระบวนการนี้คือการที่หลังจากบรรจุศพใส่โลงเรียบร้อยแล้ว ครอบครัวของผู้เสียชีวิตจะร้องเพลงชาติสั้น ๆ ในพิธีไว้อาลัยซึ่งจัดขึ้นอย่างไม่เป็นทางการ การที่ได้เห็นธงแท็กก็² คล้ายคลุ้มบนโลงศพและผูกเอาไว้อย่างแน่นหนา

² ชื่อธงชาติของสาธารณรัฐเกาหลี

ก็แปลกมากเช่นกันในความคิดของคุณ ทำไมถึงร้องเพลงชาติให้ประชาชนที่ถูกฆ่าตายด้วยฝีมือทหาร ทำไมถึงต้องคลุมธงชาติบนโลงศพ ทำอย่างกับว่าประเทศชาติไม่ได้เป็นต้นเหตุของการฆ่าล้างประชาชนเองอย่างนั้นแหละ

คุณเอ่ยปากถามในสิ่งที่คิดออกไปอย่างระมัดระวัง ดวงตากลมโตของพี่อินซุกเบิกกว้างกว่าปกติขณะตอบคำถามของคุณ

พวกทหารเป็นคนทำต่างหาก เพื่อที่จะยึดอำนาจเอาไว้ เธอก็เห็นแล้วนี่นา ผู้คนทั้งถูกทรมาน ถูกฟันแทงตอนกลางวันแสกๆ บางทีก็ถูกยิงด้วยซ้ำ พวกทหารสั่งการเองทั้งนั้น จะไปเรียกคนพวกนั้นว่าประเทศชาติได้อย่างไร

คุณสับสนกับสิ่งที่ได้ยิน รู้สึกราวกับได้คำตอบของคำถามอื่น ช่วงบ่ายของวันนั้นมีคนเข้ามายืนยันร่างของผู้เสียชีวิตเป็นจำนวนมาก ทำให้ทั่วทั้งโถงทางเดินเต็มไปด้วยพิธีการบรรจุศพเข้าโลง ในระหว่างที่เพลงชาติถูกขับร้องวนเวียนซ้ำไปซ้ำมาราวกับเกมงูกินหาง เสียงร้องเนื้อเพลงต่างท่อนจากหลากหลายครอบครัวปะทะกันท่ามกลางเสียงสะอื้นให้ คุณกลั่นหายใจและตั้งใจฟังเสียงที่ไม่ประสานสามัคคีกันนั้น รวบรวมว่าสิ่งนี้จะช่วยให้คุณเข้าใจว่าประเทศชาติคืออะไร

*

เช้าวันถัดมา คุณกับพี่อินซุกและพี่ซอนจูช่วยกันยกศพที่มีกลิ่นเน่าเหม็นรุนแรงออกมาไว้ที่ลานด้านหลังศาลาว่าการเมืองควังจู เนื่องจากข้างในไม่มีพื้นที่สำหรับศพที่ถูกล้าเลียงเข้ามาใหม่อีกต่อไปแล้ว พี่จินซุวี่งมาจากห้องประชุมด้วยท่าทางรีบร้อนเหมือนเคยแล้วเอ่ยถามด้วยสีหน้าตกใจ

ถ้าฝนตกลงมาจะทำยังไงครับ

พี่จินซุมองไปรอบ ๆ โถงทางเดินที่มีศพเบียดเสียดอัดแน่นเต็มพื้นที่จนไม่มีทางให้เดินด้วยสีหน้าลำบากใจ พี่ซอนจูถอดหน้ากากอนามัยออกก่อนจะตอบ

ที่นี่แคบไป ไม่มีวิธีอื่นแล้วเหมือนกันค่ะ เดี่ยวตอนเย็นก็คงมีศพเข้ามาอีก เราจะทำยังไงดีคะ ถ้าย้ายไปที่โรงยิมล่ะ ที่นั่นมีพื้นที่อยู่ใช่ไหมคะ

หลังจากนั้นไม่ถึงหนึ่งชั่วโมง คนที่พี่จินซุส่งมาช่วยงานทั้งสี่คนก็มาถึง พวกเขาจะคอยดูแลรักษาความปลอดภัยอยู่ที่ไหนสักแห่งก่อนมาที่นี่ พวกเขาสะพายปืนไว้บนไหล่และสวมหมวกกันน็อกที่ตำรวจหน่วยปราบจลาจลทิ้งไว้ ขณะที่พวกเขายกศพจากลานด้านหลังและโถงทางเดินขึ้นไปบนรถบรรทุก คุณกับพี่สาวทั้งสองคนก็ช่วยกันเก็บสิ่งของที่จำเป็น รถบรรทุกเคลื่อนตัวมุ่งหน้าไปยังสนามกีฬาในร่ม คุณเดินตามหลังไปเอื่อย ๆ ท่ามกลาง

อากาศยามเช้าอันแสนสดใส ผ่านไต้ต้นแปะก๊วยที่ยังไม่โตเต็มที่ ยื่นมือไปจับกิ่งไม้ต่ำที่แผ่กิ่งลงมาจนถึงหน้าผากของคุณไว้อย่างเลื่อนลอย ก่อนจะปล่อยมันไป

พี่อินซุกเดินนำหน้าเข้าไปด้านในสนามกีฬาในร่มเป็นคนแรก เมื่อคุณเดินตามเข้าไป ก็เห็นว่าเธอกำลังกวาดตามองไปรอบๆ สนามที่เต็มไปด้วยโรงศพโดยที่มือกำลังมอดำผ่ายซึ่งละคราบเลือดดำคล้ำเอาไว้แน่น พี่ซอนจูที่เดินตามหลังมาก้าวไปข้างหน้าคุณหนึ่งก้าว รวบผมยาวประบ่าจนแน่นตึงด้วยผ้าเช็ดหน้าพลางเอ่ยปากว่า

ทำงานอยู่แต่ที่นั่นตลอดจนไม่รู้เลยว่ามันที่นั่นด้วย...พอมารู้เห็นทั้งหมดในที่เดียวกันแบบนี้แล้วเยอะมากจริงๆ

คุณมองครอบครัวของผู้เสียชีวิตมากมายที่นั่งเบียดเสียดจนเข้าชนกัน บนโรงศพที่พวกเขาเหล่านั้นเฝ้าอยู่มีกรอบรูปที่บรรจุรูปถ่ายของผู้เสียชีวิตตั้งอยู่ บางโรงมีขวดแก้วของน้ำอัดลมแฟนต้าวางไว้ข้างๆ ขวดหนึ่งมีช่อดอกไม้สีขาว ส่วนอีกขวดมีเทียนปักไว้

เย็นวันนั้นคุณถามพี่จินซูว่าช่วยหาเทียนไขมาให้สักกล่องได้หรือไม่ เขาพยักหน้าด้วยท่าทางสบายๆ

ได้สิ ถ้าจุดเทียนจะได้ไล่กลิ่นออกไปด้วยสินะ

ไม่ว่าจะเป็นผ้าห่อศพ โลงไม้ กระดาษแข็ง หรือธงชาติ เพียงคุณเอ่ยปากขอสิ่งๆ ที่จำเป็นต้องใช้ เขาจะจดลงไปในสมุดบันทึกแล้วหาทุกอย่างมาให้ภายในวันเดียว เขาบอกพี่ซอนจูว่าทุกๆ เช้า

เขาจะไปซื้อของที่ตลาดเหินหรือไม้ที่ตลาดยังดง ถ้าหาซื้อที่นั่นไม่ได้ เขาก็จะไปหาตามโรงไม้ บริษัทรับจัดงานศพ ร้านขายผ้าที่อยู่ในเมือง เขาบอกว่าเงินที่ได้รับบริจาคตอนชุมนุมยังเหลืออยู่อีกมาก นอกจากนี้ พอเขาบอกว่ามาจากศาลาว่าการเมืองฉงจู่หลายคนก็ขายให้ในราคาถูกมาก หลายคนก็ไม่คิดเงิน ทำให้ทุกอย่างค่อนข้างราบรื่นดี แต่ตอนนั้นในเมืองไม่มีโลงศพเหลือแล้ว เขาจึงรีบหาไม้อัดมาจนได้ และโรงไม้ก็กำลังเร่งมือทำโลงศพให้อยู่

ในตอนเช้า หลังจากพีจิ้นซูเอาไม้ขีดไฟและเทียนห้ากล่องที่แต่ละกล่องมีห้าสิบเล่มมาให้ คุณก็เดินไปทุกซอกทุกมุมของทั้งอาคารหลักและอาคารย่อยของศาลาว่าการเมืองฉงจู่เพื่อรวบรวมขวดเครื่องดื่มมาใช้เป็นเชิงเทียน ญาติของผู้เสียชีวิตยืนรออยู่หน้าโต๊ะที่ทางเข้าขณะคุณจุดเทียนที่ละเล่มแล้วเสียบลงในขวดแก้วเพื่อให้ญาติได้ถือเทียนไปวางข้างหน้าโลงศพ เทียนมีจำนวนมากพอจะวางให้ส่องสว่างข้างโลงที่ไม่มีญาติมาเผ้า และมีมากพอจะวางข้างศพที่ยังไม่มีญาติมายืนนัยน้างด้วย

*

ทุกเช้าโลงศพใหม่จะถูกลำเลียงเข้ามายังสนามกีฬาในร่มที่ตอนนี้มีการจัดแทนไว้อาลัยหมู่เอาไว้แล้ว โลงศพเหล่านั้นเป็นของผู้ที่เสียชีวิตระหว่างเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลใหญ่ บรรดาญาติ

ผู้เสียชีวิตลารถเข็นที่มีโลงศพบรรจุไว้มาที่นี่ ใบหน้าของคนเหล่านั้นเป็นเงาม่นาว ไม่รู้ว่าเป็นเพราะเหงื่อหรือน้ำตา ส่วนคุณก็คอยขยับโลงศพที่ตั้งอยู่ก่อนเพื่อให้มีพื้นที่สำหรับโลงศพที่มาใหม่

ในตอนเย็นจะมีการลำเลียงร่างของคนที่ถูกยิงจากการปะทะกับกองกำลังทหารภายใต้กฎอัยการศึกบริเวณนอกตัวเมืองเข้ามา มีทั้งคนถูกยิงเสียชีวิตคาที่และคนที่เสียชีวิตขณะถูกส่งตัวไปยังห้องฉุกเฉิน ศพที่เพิ่งเสียชีวิตได้ไม่นานดูยังงังก็เหมือนคนที่ยังมีชีวิตอยู่ที่แค่กลับไปเท่านั้น พี่อ้นซุกพยายามยัดลำไส้สีขุนมัวที่ทะลักออกมาให้กลับเข้าไปในช่องท้องของศพ ทำไปได้สักพักเธอก็ต้องวิ่งออกไปเอาเจียนข้างนอกสนาม ส่วนพี่ซอนจูก็เลือดกำเดาไหลบ่อยๆ คุณมักจะเห็นเธอเหงงหน่น้ำมองเพดานขณะบีบปลายจมูกที่สวมหน้ากากอนามัยเอาไว้

ถ้าเทียบกับงานของพี่สาวทั้งสองคนแล้ว งานของคุณไม่ได้ยากอะไรเลย คุณจดบันทึกวันที่และเวลา รวมทั้งลักษณะรูปร่างและการแต่งกายลงไปในสมุดบัญชีเหมือนอย่างที่เคยทำตอนอยู่ที่ศาลาว่าการเมืองควังจู ตัดผ้าห่อศพให้ได้ขนาดพอดีเตรียมไว้ทำป้ายกระดาดแซ็งติดเข็มกลัดพร้อมสำหรับเขียนหมายเลขลงไปเพื่อจะได้ติดบนเสื้อผ้าศพอย่างทันท่วงที แล้วก็คอยขยับศพที่ยังไม่มีญาติมาเ็นยันและโลงศพเพื่อให้มีพื้นที่ว่างสำหรับร่างที่ถูกลำเลียงเข้ามาใหม่ ในคืนที่มีศพเข้ามามากผิดปกติจนไม่มีเวลาและพื้นที่ที่จะเว้นระยะห่างระหว่างกัน ก็จะต้องวางโลงศพทั้งหลาย

ซิดติดกันอย่างไม่มีความเลือก คุณกวาดตามองสนามกีฬาที่อัดแน่นไปด้วยศพในคืนนั้น พลังคิดว่าภาพที่เห็นตรงหน้าดูราวกับว่าฝูงชนนัดมาชุมนุมกันที่นี่ ท่ามกลางฝูงชนที่ไม่ร้องตะโกน ไม่ขยับเขยื้อน ไม่จับมือกัน ฝูงชนที่ท่าแต่เพียงส่งกลิ่นเหม็นรุนแรง คุณขยับฝีเท้าก้าวเดินอย่างรวดเร็วโดยเหินเบสุมดบังศีรษะไว้อย่างดี

*

ฝนกำลังจะตกลงมาจริง ๆ

คุณคิดพลางสวดลมหายใจเข้าลึก ๆ หลังเดินออกมาจากอาคารสนามกีฬาในร่ม คุณก็มุ่งหน้าไปยังลานด้านหลังเพราะอยากสูดอากาศบริสุทธิ์มากกว่านี้ แต่ก็หยุดอยู่ที่มุมตึกเพราะคิดว่าไม่ควรไปไกลเกินไป เสียงของชายหนุ่มคนหนึ่งที่กำลังถือไม้ค้ำอยู่ลอยมาเข้าโสตประสาท

พวกเราจะคืนอาวุธตามที่พวกมันสั่งแล้วยอมแพ้ง่าย ๆ ไม่ได้เด็ดขาดครับ พวกมันต้องคืนพ่อแม่พี่น้องประชาชนที่ตายไปมาให้พวกเราก่อน พวกมันต้องปล่อยตัวประชาชนที่พวกมันจับไปเป็นร้อย ๆ คนออกมาด้วย และที่สำคัญ พวกมันต้องสัญญาว่าจะเปิดเผยทุกเรื่องที่เกิดขึ้นที่นี่ตามความเป็นจริงให้คนทั้งประเทศรับรู้ เพื่อกอบกู้เกียรติยศศักดิ์ศรีของพวกเราคืนมา พวกเราต้องได้สิ่งเหล่านี้มาก่อนถึงจะคืนปืนให้พวกมันได้ จริงไหมครับ

พ่อแม่พี่น้อง

คุณรู้สึกได้ว่าเสียงตะโกนและเสียงปรบมือที่ตามมานั้น เบากว่าการชุมนุมครั้งก่อนอย่างชัดเจน คุณจำการชุมนุมในวันรุ่งขึ้น หลังจากที่ยุทธการถอนกำลังออกไปได้ ผู้คนมารวมตัวกันอย่าง ล้นหลามจนหลายคนต้องปีนขึ้นไปอยู่บนดาดฟ้าศาลาว่าการเมือง ควังจูหรือขึ้นไปบนหอนาฬิกาด้วยซ้ำ บนพื้นถนนที่ลวดลายเหมือน กระดานหมากล้อมไม่มียานพาหนะใดเข้าไปได้ พื้นที่ว่างตรงนั้น มีเพียงตัวตึกอาคารเรียงราย ผู้คนนับแสนเคลื่อนขบวนไปพร้อมกัน รวากับมวลคลื่นขนาดมหึมา เสียงร้องเพลงชาติสอดประสาน เสียง ซ้อนกันเป็นชั้น ๆ รวากับก้อนหินที่ก่อตัวรวมกันนับแสนชั้นอย่าง ดงงาม เสียงปรบมือรวากับเสียงพลุนับแสนนัดซึ่งถูกจุดอย่าง ต่อเนื่อง เมื่อวานตอนเช้าคุณได้ยืนบนทสันทนาระหว่างพีจินซูกับ พีซอนจู พีจินซูพูดด้วยสีหน้าเคร่งเครียดว่ามีข่าวลือแพร่สะพัด ไปทั่วว่าพวกทหารจะกลับมาฆ่าประชาชนทุกคน จำนวนผู้คน ที่เข้าร่วมชุมนุมจึงลดน้อยลงอย่างรวดเร็วเนื่องจากความกลัว ถ้า พวกเรารวมตัวกันได้เยอะๆ พวกมันคงไม่กล้าบุกเข้ามาง่าย ๆ... บรรยายากศดูไม่ดีเลยครับ จำนวนโศกศพเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ แต่ผู้คน เริ่มไม่ค่อยออกมาอีกแล้ว

เราต้องเสียเลือดเนื้อกันไปตั้งมากมายไม่ใช่หรือครับ จะให้ชุกเลือดเนื้อเหล่านั้นเอาไว้ได้พรมหรือครับ ดวงวิญญาณของ ผู้ที่จากไปยังคงกำลังเฝ้ามองพวกเราอยู่นะครับ

เสียงของชายหนุ่มคนนั้นแตกพร่าในตอนท้าย คำว่า
เลือดเนื้อที่ได้ยื่นเข้าไปเข้ามาทำให้คุณรู้สึกอึดอัดในช่องอก คุณจึง
อ้าปากสูดลมหายใจเข้าไปลึกๆ

วิญญาณไม่มีร่างกายสักหน่อย จะเฝ้ามองพวกเราอยู่ได้
ยังไง

คุณนึกถึงการจากไปของยายคุณเมื่อช่วงฤดูหนาวที่ผ่านมา
จากไข้หวัดธรรมดากลายเป็นโรคปอดอักเสบจนต้องรักษาตัวอยู่
ในโรงพยาบาลสิบห้าวัน บ่ายวันเสาร์หลังจากสอบปลายภาคเสร็จ
คุณไปเยี่ยมยายที่โรงพยาบาลพร้อมกับแม่อย่างสบายใจ แต่जूๆ
ยายก็อาการทรุดหนักเข้าขั้นวิกฤติ ระหว่างที่ลู่รอบนั่งแท็กซี่เพื่อ
มาดูใจยาย คุณกับแม่ก็เป็นสองคนที่อยู่เคียงข้างลมหายใจสุดท้าย
ของยาย

ทุกครั้งที่ไปบ้านยายตอนยังเด็ก สิ่งที่แจ่มชัดในความทรงจำ
คือภาพของยายที่หลังโก่งงอเหมือนตัวพยัญชนะคียอก³ พุดกับ
คุณเสียงเบาว่า ตามมานี่ คุณเดินตามยายเข้าไปในห้องมืดสลัวที่ใช้
เป็นห้องเก็บของ คุณรู้ได้ในทันทีว่ายายจะเปิดประตูตู้กับข้าว แล้ว
หยิบขนมมูกัว⁴ กับขนมถั่วตัดที่เก็บไว้สำหรับตอนทำพิธีเซ่นไหว้

³ ㄎ เป็นพยัญชนะตัวแรกในภาษาเกาหลี

⁴ ขนมแป้งทอดชนิดหนึ่งที่เคลือบด้วยน้ำผึ้งแล้วคลุกด้วยงาและเม็ด
ข้าวพอง

บรรพบุรุษออกมา คุณยายก็เริ่มขณะรับขนมยุกว่า ส่วนยายเองก็ยิ้ม
ตาหยีให้คุณ การจากไปของยายช่างเจ็บสับสนกับบุคลิกนุ่มนวล
อ่อนโยนของแก ดวงตายายปิดสนิทอยู่เหนือหน้ากากออกซิเจน
ขณะที่อะไรบางอย่างหลุดลอยออกมาในชั่วพริบตา คล้ายกับว่า
มีนกโฉบบินไปจากโบหน้าของยาย คุณหม่อมมองใบหน้าเหี่ยวแห้งที่
กลายเป็นร่างไร้วิญญาณในชั่วอึดใจ นึกสงสัยขึ้นมาว่าเจ้านกน้อย
ตัวนั้นบินไปยังที่ใด

วิญญาณของผู้คนที่นอนเรียงรายอยู่ในสนามกีฬาในร่ม
ตอนนั้นก็หลุดลอยออกมาในชั่วพริบตาเหมือนนกโฉบบินด้วยหรือเปล่า
นะ นกที่ต้นตระหนกเหล่านั้นไปอยู่ที่ไหนกันนะ ตามที่คุณเคย
ได้ยินมาจากโรงเรียนสอนศาสนาวันอาทิตย์ที่คุณกับเพื่อนๆ รวมกลุ่ม
กันไปที่นั่นเพื่อกินช็อกโกแลตรูปไข่ของเทศกาลอีสเตอร์เมื่อนาน
มาแล้ว บรรดานกเหล่านั้นคงไม่ได้บินไปยังสถานที่แปลกประหลาด
อย่างสวรรค์หรือนรก และคงไม่ได้กลายเป็นผีในชุดขาวผมเผ้า
กระเซอะกระเซิงร่อนเร่อยู่ท่ามกลางหมอกควันเหมือนอย่างที่ไม่
ละครโทรทัศน์ทำออกมาให้ดูน่ากลัวไปอย่างนั้นด้วย

เปาะเปาะ เม็ดฝนร่วงหล่นลงใส่ผมสั้นเกรียนของคุณ
เมื่อเงยหน้าขึ้นมองฟ้า ฝนก็โปรยปรายลงมากระหน่ำแถมและ
หน้าผากของคุณด้วย ก่อนที่มันจะกลายเป็นสายฝนเทกระหน่ำ
ลงมาแทบจะในทันทีทันใด

ชายหนุ่มที่ถือไม้ค้อยู่ตะโกนออกมาอย่างรีบร้อน

พ่อแม่พี่น้องครับ นั่งก่อนนะครับ พิธีไว้อาลัยยังไม่จบ
ฝนพวกนี้คือน้ำตาที่ผู้จากไปหลั่งออกมาครับ

สายฝนเย็นเฉียบไหลเข้ามาด้านในคอกปกเลื้อวรักษา
ดินแดนจนเลื้อยพละด้านในเปียกชุ่มไปจนถึงเอว น้ำตาของวิญญาณ
เย็นเยือกแบบนี้เอง เส้นขนบนแขนและหลังของคุณลุกชัน
คุณวิ่งเข้าไปหลบฝนได้ช่วยคาหน้าประตูทางเข้า บรรดาต้นไม้หน้า
ศาลว่าการเมืองคว้งจูส์โนโหวท่ามกลางแรงลมและสายฝน คุณ
ทั้งตัวลงนั่งยองบนบันไดขึ้นบนสุดพลางนึกถึงวิชาชีววิทยาที่เพิ่ง
เรียนไปเมื่อไม่นานมานี้ ในตอนนี้คุณรู้สึกราวกับว่าการเรียนเรื่อง
การหายใจของพืชตอนคาบห้าที่แสงแดดอ่อนจางนั้นเป็นเหตุการณ์
ที่เกิดขึ้นในโลกอื่น ครูบอกว่าต้นไม้จะหายใจวันละครึ่ง เมื่ออาทิตย์
ขึ้น ต้นไม้จะหายใจเอาแสงอาทิตย์เข้าไปอย่างยาวนานจนเต็มอิม
และเมื่ออาทิตย์ตก ต้นไม้จะปล่อยก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ออกมา
อย่างเต็มที่ ปากและจมูกของต้นไม้ที่กำลังหายใจเข้าอย่างยาวนาน
ด้วยความอดทนเต็มไปด้วยฝนและลมพายุที่โหมกระหน่ำ

หากเหตุการณ์ในโลกอื่นนั้นยังคงดำเนินต่อไป สัปดาห์
ที่แล้วคุณคงกำลังสอบกลางภาค วันนี้เป็นวันอาทิตย์หลังจากสอบ
เสร็จ ดังนั้นคุณคงได้นอนตื่นสาย แล้วก็ได้เล่นเบตมินตันกับ
จอร์เจที่ลานหน้าบ้าน เหตุการณ์ที่คุณต้องเผชิญในสัปดาห์ที่ผ่านมา
เป็นดังความฝัน ทว่าเหตุการณ์ในอดีตก่อนหน้านี้ที่ราวกับเกิดขึ้น
ในโลกอื่นกลับเหมือนความฝันเสียยิ่งกว่า

วันอาทิตย์ที่แล้ว คุณออกจากบ้านตามลำพังเพื่อไปซื้อหนังสือรวมข้อสอบที่ร้านหนังสือหน้าโรงเรียน คุณกลัวเหล่าทหารติดอาวุธที่จู่ๆ ก็เดินกันอยู่เต็มท้องถนน จึงเลี้ยวลงไปเดินตามทางเลียบบแม่น้ำแทน คุณรู้คู่หนึ่งเดินมาจากฝั่งตรงข้ามกับคุณ ผู้ชายในชุดสูทถือคัมภีร์ไบเบิลและหนังสือเพลงสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้า ส่วนผู้หญิงสวมชุดกระโปรงสีงาช้างก็ บรรยายการอบตัวของคนที่ทั้งคู่ดูเหมือนคู่สามีภรรยาที่เพิ่งแต่งงานกัน เสียงตะโกนกรีดร้องหลายต่อหลายครั้งดังมาจากถนนสายหลักด้านบน ก่อนที่ทหารสามนายพร้อมอาวุธปืนและไม้กระบองจะวิ่งลงจากเนินมาล้อมหนุ่มสาวคู่นั้นเอาไว้ ดูเหมือนว่าทหารพวกนั้นกำลังวิ่งไล่ตามใครสักคนมาแต่ไกลไป จนมาโผล่ที่นี้อย่างไม่คาดคิด

มีอะไรเธอครับ พวกเรากำลังจะไปโบสถ์...

ก่อนที่ชายในชุดสูทจะพูดจบประโยค คุณก็ได้เห็นว่าเวลาที่แขนของคนเราบิดเบี้ยวผิดรูปเป็นยังไง ได้เห็นว่าเวลาที่มือแผ่นหลัง และขาของคนเราชักกระตุกเป็นยังไง ช่วยด้วย ผู้ชายคนนั้นหายใจหอบถี่พลางร้องตะโกน ทว่าทหารเหล่านั้นก็ยังคงกระหน่ำปาตีไม้กระบองลงไปไม่หยุดจนกระทั่งเท้าของผู้ชายที่เดินทวนหุรายแม่น้ำไปในที่สุด ฝ่ายหญิงกรีดร้องไม่หยุดอยู่ข้างกายคนรัก ก่อนที่เธอจะถูกทหารกลุ่มนั้นกระชากเส้นผมลากร่างไป คุณไม่รู้ว่าหลังจากนั้นเกิดอะไรขึ้นกับเธอ เพราะคุณมัวแต่ตะเกียกตะกายปีนขึ้นเนินไปบนถนนสายอื่นทั้งที่ร่างกายล้นเต็ม

และภาพเหตุการณ์บนถนนที่ทอดยาวอยู่เบื้องหน้าคุณก็ห่างไกล
จากภาพในความทรงจำมากเกินไปจนจินตนาการ

*

คุณสะดุ้งโหยงเงยหน้าขึ้นเพราะมีมือมาแตะไหล่ขวา ช่างเป็นสัมผัส
ที่แผ่วเบาพร้อมกับมือของวิญญาณที่มีถุงมือผ้าฝ้ายเย็นเยียบบ่อหุ้ม
ปลายนิ้วเอาไว้

ดงโฮ

เพื่อนซุกเปียกโชกตั้งแต่ผมเปีย เลื้อยแจ็กเก็ตสีขาวยาว ไปจน
ถึงชายกางเกงยีน เธอก็มลงมาหาคุณพลางหัวเราะ

ตกใจอะไรขนาดนั้น

คุณหัวเราะตามเธอทั้งที่ใบหน้ายังซีดเผือด นั่นสินะ
วิญญาณจะมีมือได้อย่างไร

ตั้งใจจะมาให้เร็วกว่านี้แหละ แต่ว่าพอฝนตกแบบนี้จะลุก
ออกมาก่อนก็รู้สึกผิด...กลัวว่าถ้าฉันลุกออกมา คนอื่นๆ ก็อาจจะ
ลุกตามด้วยนะ ที่นี้ไม่มีปัญหาอะไรใช่ไหม

ไม่มีใครมาเลย

คุณส่ายหน้าพลางตอบ

ไม่มีแม้แต่คนเดินผ่าน

ทางนั้นก็เหมือนกัน คนมาไม่เคยอะ

เพื่อนซุกนึ่งยงลงข้างๆ คุณ แล้วหยิบห่อของจากกระเป๋า
 เลื้อยแจ็กเก็ตจนเกิดเสียงกรอบแกรบ ห่อที่ว่าคือเค้กชิ้นนั้นเอง
 จากนั้นเธอก็หยิบนมเปรี้ยวตามออกมา

พวกป้าๆ จากโบสถ์คาทอลิกเอามาแจกก็เลยเก็บมาให้เธอ
 ด้วย

คุณไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่าตัวเองกำลังหิว คุณเร่งรีบแกะพลาสติก
 ออกแล้วหยิบเค้กชิ้นขึ้นมากินแบบเต็มปากเต็มคำ เพื่อนซุกแกะฝา
 สีเงินของนมเปรี้ยวออกก่อนจะยื่นให้คุณ

เดี๋ยวฉันเผ้าที่นี่เอง เธอกลับบ้านไปเปลี่ยนเสื้อผ้าเถอะ
 คนที่จะมาที่นี่คงมาและกลับกันไปหมดแล้วแหละ

ผมไม่ได้เบียดผนเท่าไรหรอก พี่นั่นแหละ กลับไปเปลี่ยน
 เสื้อผ้าเถอะ

คุณตอบเสียงอู้อี้ในขณะที่เคี้ยวเค้กไข่ไปด้วย พอรู้สึกว่
 ติดคอก็ดื่มนมเปรี้ยวตามลงไป

ตัวเธอมีแต่กลิ่นเหม็น เธอมากินๆ นอนๆ อยู่ที่ศาลาว่าการ
 เมืองควังจูพักหนึ่งแล้วนะ

ผิวแก้มของคุณเปลี่ยนเป็นสีแดงก่ำ ทุกครั้งที่คุณล้างหน้า
 ที่ห้องน้ำในอาคารย่อย คุณจะสระผมด้วยเสมอ คุณรู้สึกว่กลิ่น
 เหม็นเนาของศพติดแน่นเข้าไปในผิวหนังของคุณ ทำให้ทุกคืนคุณ
 ต้องกัดฟันที่กระตบกันกึกๆ เพราะอาบน้่าเย็นจัดเพื่อขจัดกลิ่น
 ออกไป แต่ดูเหมือนว่จะไม่ได้ผลเลยแม้แต่น้อย

ได้ยินมาจากที่ชุมนุมว่าคืนนี้พวกทหารจะเข้ามา เธอกลับบ้านแล้วก็อยู่ที่บ้านไปเลย อย่าออกมาที่นี่อีกล่ะ

อยู่ๆ พี่อินซุกก็ก้มหน้าลง เส้นผมซึ่งหลุดลุ่ยจากผมเปียระยวบยันทันคอของเธอ คุณแอบมองตามการเคลื่อนไหวของพี่อินซุก เธอรวบไรผมเปียกขึ้นตรงต้นคอขึ้นมาไว้เหนือปกเสื้อแจ็กเก็ต ใบหน้ากลมอิมที่เธอคิดว่าน่ารักตั้งแต่ครั้งแรกที่เจอกัน บัดนี้ซุบซิดลงอย่างเห็นได้ชัดภายในช่วงระยะเวลาไม่กี่วัน คุณจ้องมองดวงตาที่ลึกละลวยอย่างตั้งอกตั้งใจก่อนจะคิดขึ้นมา นกน้อยซึ่งโฉบบินออกไปตอนที่คนเราตายนั่นอยู่ที่ไหนในตอนที่คุณยังมีชีวิตอยู่ อยู่ระหว่างคิ้วที่ขมวดมุ่นเข้าหากัน หรืออยู่ด้านหลังศีรษะเหมือนกับวงรัศมี หรือว่าอยู่ในหัวใจห้องไหนนะ

คุณยัดเค้กไข่คำสุดท้ายเข้าปาก ทำเหมือนไม่ได้ยินประโยคก่อนหน้านี้นี้ของพี่อินซุก

ก็แค่กลืนเหวี่ยงเอง จะเป็นอะไรไป คนที่เปียกฝนต่างหาก ที่ควรไปเปลี่ยนเสื้อผ้า

พี่อินซุกหยิบนมเปรี้ยวอีกขวดออกมาจากกระเป๋าเสื้อแจ็กเก็ต

อันนี้ตั้งใจจะให้พี่ซอนจูแท้ๆ เชียว...กลัวใครจะแย่งกินหรือไง ค่อยๆ กินก็ได้

คุณตาลูกวาวขณะรับขวดนมเปรี้ยวมาอีกขวด ให้เล็บแกะฝาขวดสีเงินออกด้วยใบหน้ายืมกริม

*

พี่สอนจูไม่ใช่คนประเภทที่จะเดินเข้ามาแตะไหล่เจี๊ยบๆ เธอเดินมาพร้อมกับเรียกชื่อของคุณเสียงดังฟังชัดมาแต่ไกล ไม่มีคนมาเลยเธอ เธอเอ่ยปากถามทันทีเมื่อเดินมาถึงจุดที่คุณนั่งอยู่ นี้อยู่คนเดียวตลอดเลยเธอ เธอทั้งตัวลงนั่งหมิ่นๆบนบันไดชั้นเดียวกับคุณ ยื่นห่อกระดาษฟอยล์ที่บรรจุคิมบับ⁵ หนึ่งแถวมาให้ ก่อนจะนั่งกินคิมบับด้วยกันกับคุณขณะมองเมื่อดฝนที่เริ่มเบาบางลง

เพื่อนเธอนะ ยังหาไม่เจออีกเธอ

พี่สอนจูโพล่งถามขึ้นมา เมื่อเห็นว่าคุณส่ายหน้า เธอก็พูดต่อ

...ถ้าจนป่านนี้แล้วยังหาไม่เจอ สงสัยพวกทหารคงเอาไปฝังไว้ที่ไหนแล้วละมัง

คิมบับที่กินเข้าไปโดยไม่ได้ดื่มน้ำตามช่างเผ็ดคอ คุณใช้ฝ่ามือนวดบริเวรหน้าอกเพื่อให้คิมบับที่ติดอยู่เคลื่อนตัวลงไปที่กระเพาะอาหารได้อย่างราบรื่น

วันนั้นฉันก็อยู่ที่นั่นเหมือนกัน พวกทหารยกร่างของพวกคนด่านหน้าที่ถูกยิงขึ้นรถบรรทุกไป

⁵ ข้าวห่อสาหร่ายที่ข้างในมีไส้ต่างๆ ทั้งผักและเนื้อสัตว์ ม้วนเป็นก้อนกลมแล้วตัดแบ่งกินเป็นชิ้นพอดีคำ

คุณรีบเอ่ยปากก่อนที่พี่ซอนจะพรั่งพรูเรื่องราวอื่น ๆ ออกมาอีก

พี่ก็เยือกฝนมาที่ครับ กลับไปบ้านก่อนเถอะครับ พี่อื่นซูกก็กลับไปเปลี่ยนเสื้อผ้าที่บ้านแล้ว

ไปทำไม เดี่ยวพอทำงานตอนเย็นก็เหงื่อท่วมอีกอยู่ดี

เธอพับแผ่นอะลูมิเนียมฟอยล์เปล่าไปมาจนเหลือขนาดเล็กเท่านิ้วก้อย กำมันแน่นในฝ่ามือพลางทอดสายตามองหยาดฝนโปรยปราย ใบหน้าด้านข้างของเธอดูสงบและแน่วแน่เกินบรรยาย ทันใดนั้นคำถามหนึ่งก็ผุดขึ้นมาในความคิดของคุณ

วันนี้คนที่เฝ้าอยู่ที่นี่ต่อจะถูกฆ่าทุกคนจริงหรือครับ

คุณลังเลที่จะถามคำถามนั้นออกไป ถ้าจะเกิดเหตุการณ์แบบนั้นขึ้นจริงๆ ทุกคนที่ศาลาว่าการก็น่าจะหนีไปซ่อนตัวกันหมดนี่ครับ ทำไมบางคนถึงหนี แต่บางคนถึงอยู่ต่อล่ะครับ

พี่ซอนจุปาเศษอะลูมิเนียมฟอยล์ที่กำลังอยู่ไปที่แปลงดอกไม้ เรอมองฝ่ามืออันว่างเปล่าของตัวเอง ก่อนจะลูบหน้าแรงๆ ตั้งแต่ดวงตาที่ดูเหนื่อยล้า แก้ม หน้าผาก ไปจนถึงใบหู

ตาจะปิดอยู่แล้วแฮะ เดี่ยวฉันจะไปที่อาคารย่อย...ต้องหาโซฟานุ่ม ๆ นอนพักสักงีบก่อนแล้วละ ยังไงก็ต้องรอให้เสื้อผ้าแห้งด้วย

พี่ซอนจุหัวเราะจนมองเห็นฟันหน้าซี่เล็กที่กระจุกรวมกันอย่างไม่เป็นระเบียบนัก ก่อนจะพูดกับคุณด้วยน้ำเสียงราวกับ

พร้าปน

ทำไฉนดิฉัน ต้องทิ้งให้เธออยู่คนเดียวอีกแล้วลี

*

พี่สอนจู่อาจพูดถูกก็ได้ พวกทหารอาจจะนำร่างของจงแดไปฝังไว้ที่ไหนสักที่ แต่ในขณะเดียวกัน แม่ของคุณก็อาจพูดถูก แม่บอกว่าจงแดอาจจะรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาลสักแห่ง ตอนนี้เขาคงยังไม่ได้สติ จึงโทร.มาหาที่บ้านไม่ได้ เมื่อวานตอนที่แม่กับพี่ชายคนรองมาตามให้คุณกลับบ้าน พ่อคุณยืนยันว่าคุณยังกลับบ้านไม่ได้จนกว่าจะหาจงแดเจอ แม่ของคุณก็บอกว่า ถ้าอย่างนั้นก็ควรไปหาตามห้องผู้ป่วยวิกฤติก่อน ไปตระเวนหาตามโรงพยาบาลแต่ละที่ด้วยกันเถอะ

แม่จับแขนเสื้ออิซารักชาติินแดนของคุณเอาไว้แน่น

รู้ไหมว่าแม่ตกใจมากขนาดไหนตอนที่มีคนบอกว่าเห็นลูกอยู่ที่นี่ ลมจะจับเลย ที่นี่มีแต่ศพทั้งนั้น ลูกไม่กลัวหรือไง ปกติลูกซึกแล้วจะตาย

ริมฝีปากของคุณยกยิ้มเบาบางพลางตอบ

คนตายแล้วน่ากลัวตรงไหนครับ พวกทหารต่างหากที่น่ากลัว

พี่ชายคนรองของคุณมีสีหน้าเคร่งเครียดจนดูน่ากลัว

พี่ชายของคุณไม่ทำอย่างอื่นนอกจากเรียนหนังสือมาตั้งแต่ไหนแต่ไร เขาสอบได้ที่หนึ่งของห้องเสมอ แต่กลับสอบเข้ามหาวิทยาลัยไม่ติด มาแล้วสองครั้ง และตอนนี้ก็กำลังเตรียมสอบเข้ามหาวิทยาลัยเป็น ครั้งที่สาม พี่ชายคนรองของคุณมีใบหน้าใหญ่และหนวดเครา หนาครึ้มเหมือนพ่อของคุณ ทำให้เขาดูสูงกว่าความเป็นจริง ทั้งที่จริง ๆ แล้วเขายังอายุเพียงยี่สิบเอ็ดปีเท่านั้น ในขณะที่พี่ชาย คนโตของคุณซึ่งทำงานเป็นข้าราชการระดับเก้า⁶ อยู่ในโศลนั้นมีรูปร่าง เล็กกว่าและหน้าตาก็จัดว่าดูดี ทุกช่วงวันหยุดยาวที่พี่ชายคนโต กลับลงมาเยี่ยมบ้าน เวลาที่สามคนพี่น้องอยู่พร้อมหน้าพร้อมตา กัน คนอื่นๆ มักจะเข้าใจผิดว่าพี่ชายคนรองเป็นลูกชายคนโตของ บ้านเสมอ

แกคิดว่าหน่วยรบพิเศษของพวกทหารที่ประกาศกฏอัยการศึก มีทั้งปืนกลทั้งรถถัง จะกลัวประชาชนที่มีแค่ปืนเล็กยาวเก่าๆ พังๆ ที่ไม่ได้ใช้มาตั้งแต่ตอนสงครามเกาหลี⁷ เหมอ พวกทหารก็แค่รอ คำสั่งจากเบื้องบนต่างหาก ถ้าแกยังอยู่ที่นี้ แกได้ถูกฆ่าตายแน่

คุณถอยหลังไปหนึ่งก้าวด้วยความกลัวว่าจะถูกพี่ชายคนรอง ต่อยหน้าผาก

⁶ ระดับตำแหน่งเริ่มต้นของข้าราชการ ระดับสูงสุดคือระดับหนึ่ง

⁷ สงครามระหว่างสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนเกาหลีและ สาธารณรัฐเกาหลี ตั้งแต่ 25 มิถุนายน ปี 1950 - 27 กรกฎาคม ปี 1953

ผมทำอะไรผิดถึงต้องถูกฆ่าตายล่ะ ผมแค่ช่วยงานที่
นิดๆ หน่อยๆ เอง

แม่ของคุณดึงแขนคุณเต็มแรง แต่คุณสะบัดมือของแม่
ออก

ไม่ต้องห่วงครับ ผมอยู่ช่วยไม่กี่วันก็จะกลับบ้านแล้วละ
ให้ผมหาจองแดเจอก่อนนะ

คุณวิ่งกลับเข้าไปในสนามกีฬาในร่มแล้วโบกมือลาทั้งคู่
อย่างเก๋ๆ กังๆ

ห้องฟ้าค่อยๆ แจ่มใสขึ้นก่อนจะแปรเปลี่ยนเป็นสว่างจนตาพร่า
โดยพลัน คุณลุกขึ้นยืนแล้วเดินเลี้ยวไปทางขวาของตัวอาคาร ลาน
กว้างนั้นว่างเปล่าหลังจากฝูงชนแยกย้ายกันกลับไปแล้ว ครอบครัว
ของผู้เสียชีวิตในชุดสีดำและสีขาวยืนรวมตัวกันเป็นกลุ่มเล็กๆ อยู่
ด้านหน้าน้ำพุ คุณมองเห็นพวกที่ผู้ชายกำลังชนโรงศพที่วางอยู่
ด้านล่างแท่นทำพิธีขึ้นไปบนรถบรรทุก คุณพยายามเขม่นตามอง
ว่าใครเป็นใคร เปลือกตาของคุณสั่นระริกท่ามกลางแสงจ้า อาการ
กล้ามเนื้อกระตุกที่เปลือกตาลามลงไปจนถึงแก้ม

ครั้งแรกที่เจอพี่อื่นชุกกับพี่ซอนจูที่ศาลาว่าการเมืองควังจู คุณไม่ได้พูดความจริงอย่างหนึ่ง

บริเวณลานกว้างที่คุณกำลังมองอยู่ในตอนนี้ ในวันที่ฝูงชน คับคั่งหลังไหลมาชุมนุมกันที่นี่ ในขบวนมีตั้งแต่บรรดาชายชรา สวมหมวกสักหลาด เด็กวัยสิบสองสิบสาม ไปจนถึงหญิงสาว ถูกร่วมกันแดดหลากสี วันนั้นมีการนำศพของชายสองคนที่ถูกยิง หน้าสถานีรถไฟไปบนรถเข็นขนของ แล้วเข็นรถเข็นคันนั้นนำขบวน ประห้วง วันนั้นคนที่เห็นจองแดเป็นคนสุดท้ายไม่ใช่เพื่อนบ้านอย่างที่ คุณเล่า แต่เป็นคนเองต่างหาก คุณไม่ได้เห็นเพียงร่างของ จองแดเท่านั้น แต่เห็นตั้งแต่วินาทีที่เขาถูกยิงที่สี่ข้างด้วยซ้ำ ในตอนแรกพวกคุณจับมือกันไปด้านหน้าขบวนประห้วงด้วยความ ตื่นเต้น แต่แล้วก็มีเสียงปึงดังสนั่นจนหูแทบแตก ทุกคนหันหลัง กลับและเริ่มวิ่งหนีตาย ใครสักคนตะโกนออกมาว่า แค่นี้ชู้! ไม่เป็นไรหรอก! คนกลุ่มหนึ่งพยายามจะกลับไปแถวหน้าขบวน ท่ามกลางความโกลาหลวุ่นวาย มือของคุณกับจองแดที่จับกันเอาไว้ หลุดออกจากกัน เสียงปึงดังสนั่นจนแก้วหูแทบแตกดังขึ้นอีก ครั้งหนึ่ง คุณวิ่งหนีออกจากบริเวณนั้น ทิ้งจองแดที่ล้มลงจนสี่ข้าง กระแทกพื้นเอาไว้เบื้องหลัง คุณพึงตัวแนบกับผนังหน้าร้านขาย เครื่องใช้ไฟฟ้า ข้างประตูม้วนที่ถูกดึงลงปิดสนิท ข้างๆ คุณมี คุณลุงสามคนยืนอยู่ด้วย ผู้ชายอีกคนที่ดูเหมือนจะมาด้วยกับกับ คุณลุงสามคนนั้นวิ่งตรงเข้ามาหา แต่แล้วเลือดก็พุ่งกระฉูดจาก

ไหล่ของเขาก่อนที่เขาจะล้มลง

เวอร์แล้ว มันอยู่บนดาดฟ้า

คุณลุงศิระล้านที่ยืนติดกับคุณพิมพ์ออกมาทั้งที่ยัง
หายใจหอบถี่

...มันยังย่องงูจากบนดาดฟ้า

เสียงปืนจากดาดฟ้าของตึกข้างๆ ดังขึ้นอีกครั้ง แผ่นหลัง
ของผู้ชายคนนั้นที่โง่งนพยายามลุกขึ้นขยับกระเด็นกระดอน
ราวกับว่ามีใครผลักเขา เลือดที่ไหลออกมาจากช่วงท้องทะลักท่วม
ร่างกายช่วงบนอย่างรวดเร็ว คุณเงยหน้าขึ้นมองผู้ใหญ่อสามคน
ที่ยืนอยู่ข้างๆ ไม่มีใครพูดอะไรออกมาเลย คุณลุงศิระล้านใช้มือ
ปิดปากขณะที่ตัวสั่นอย่างไร้สัมเสียง

คุณหรีตามองคนหลายสิบคนที่ล้มกระจัดกระจายอยู่กลาง
ถนนและมองเห็นทางแ่งพลสีฟ้าแบบเดียวกับที่คุณใส่อยู่แบบหนึ่ง
เท้าเปล่าเปลือยคู่หนึ่งดูเหมือนกำลังบิดกระตุก ไม่รู้ว่าจะรองเท้าผ้าใบ
ของเขาหลุดออกไปตั้งแต่ตอนไหน ในตอนที่คุณกำลังจะวิ่งออกไป
คุณลุงที่ปิดปากตัวสั่นงันงกก็จับไหล่คุณเอาไว้ จังหวะเดียวกันนั้น
เอง ชายหนุ่มสามคนก็วิ่งออกมาจากซอยข้างๆ พวกเขาสอดมือ
ไปได้รักรั้วของผู้คนที่ล้มลงให้ลุกขึ้น แต่ทันใดนั้น เสียงปืนจาก
เหล่าทหารที่อยู่ใจกลางลานน้ำพุก็ดังระรัว ชายหนุ่มสามคนนั้น
หุดตวบลงไปราวกับหุ่นเชิดที่ถูกตัดเชือก คุณมองเลยถนนไปหยุด
อยู่ที่ซอยกว้างฝั่งตรงข้าม ผู้คนทั้งชายหญิงกว่าสามสิบชีวิตยืน

ชีวิตหนึ่งด้านนอกของอาคารทั้งสองฝั่ง ทุกคนต่างก็ไม่ขยับเขยื้อน
ราวกับถูกแช่แข็งขณะจ้องมองเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตรงหน้า

หลังจากเสียงปืนเงียบไปราวสามนาที่ คุณลุงตัวเล็กจ้อย
คนหนึ่งก็วิ่งพรวดออกมาจากซอยฝั่งตรงข้าม วิ่งสุดกำลังไปหา
คนคนหนึ่งที่นั่งนอนอยู่บนพื้นถนน เสียงรัวปืนหลายนัดดังขึ้นอีกครั้ง
ชายคนนั้นล้มลง คุณลุงที่วิ่งตัวคุณเอาไว้ช่วยฝ่ามือหนาขึ้นมาปิดตา
ของคุณไว้พลางพูดว่า

ออกไปตอนนี้ก็ตายโหงเปล่าๆ

ทันทีที่คุณลุงเอามือที่ปิดตาคุณออก คุณก็เห็นผู้ชาย
สองคนวิ่งมาจากซอยตรงกันข้ามพุ่งตรงไปหาหญิงสาวคนหนึ่ง
ราวกับถูกดึงดูดด้วยแม่เหล็กขนาดใหญ่ พวกเขาจับแขนแล้ว
พยุงร่างของเธอขึ้นมา คราวนี้เสียงปืนดังมาจากทางดาดฟ้า ผู้ชาย
สองคนนั้นหายหลังลัมกลิ้งไป

หลังจากนั้นก็ไม่มีใครวิ่งออกไปช่วยบรรดาคนที่นอนอยู่
บนพื้นถนนอีก

เมื่อเวลาผ่านไปประมาณสิบนาทีท่ามกลางความเงียบสงัด
ทหารยี่สิบกว่านายก็เดินออกจากแถวมาเป็นคู่ และเริ่มลากร่างของ
คนที่ลัมอยู่ด้านหน้าออกไปอย่างรวดเร็วราวกับว่ารอจังหวะนี้อยู่แล้ว
ผู้คนนับสิบจากทั้งซอยข้างๆ และซอยตรงกันข้ามก็วิ่งออกไปแบก
ร่างของพวกคนที่ลัมอยู่ด้านหลังห่างไกลจากพวกทหาร คราวนี้
ไม่มีใครยิงลงมาจากดาดฟ้าอีกแล้ว แต่คุณก็ไม่ได้วิ่งไปหาของแด

เหมือนอย่างคนอื่น ๆ เหล่าคุณลุงที่ก่อนหน้านี้ยืนหลบอยู่ข้างคุณ
วิ่งออกไปยกกร่างไว้วิญญูณของคนที่มาด้วยกัน ก่อนจะหายลับ
เข้าไปในซอย ความกลัวไหลบ่าท่วมร่างของคุณที่ตอนนี้เหลือ
ตัวคนเดียว ในสมองมีแต่ความคิดที่จะหาที่หลบหนีจากสายตาของ
พลทหารแม่นปืน คุณแทบจะฝังใบหน้าลงบนผนังตัวอาคารขณะ
เร่งฝีเท้าโดยทิ้งบริเวณลานน้ำพุไว้เบื้องหลัง

*

ช่วงบ่ายวันนั้นบ้านเจียบสงบ ไม่ว่าสถานการณ์จะโกลาหลวุ่นวาย
เพียงใด แม่ของคุณก็ยังคงออกไปเปิดร้านเครื่องหนังที่ตลาดเทอิน
ตามปกติ ส่วนพ่อของคุณนอนพักอยู่ในห้องนอนเพราะเพิ่งได้รับ
บาดเจ็บที่หลังจากการยกกล่องบรรจุแผ่นหนังสัตว์ คุณออกแรง
ผลักประตูรั้วหน้าบ้านบานฝั่งที่มักจะไม่ล็อกตอน ก่อนจะเดินเข้าไป
ยังบริเวณลานบ้าน ได้ยินเสียงพี่ชายของคุณท่องคำศัพท์ภาษาอังกฤษอยู่ในห้องตัวเอง

ดงโฮเธอ

เสียงพ่อของคุณดังออกมาจากในห้องนอนใหญ่ด้านในสุด
ของบ้าน

ดงโฮ กลับมาแล้วเธอ

คุณไม่ส่งเสียงตอบ

ดงโฮ ถ้ากลับมาแล้วก็มาเหยียบหลังให้หน่อยสิ

คุณแก้งทำเป็นไม่ได้ยินพลางเดินไปที่แปลงดอกไม้แล้ว กัดคันโยกปั้มน้ำ น้ำใสเย็นพุ่งลงมาในกะละมังสังกะสี คุณยืนมือทั้งสองข้างลงไปใต้น้ำก่อนจะจุ่มหน้าตาม พองเงยหน้าขึ้นมา น้ำก็ไหลเป็นสายจากใบหน้าลงไปถึงลำคอ

ดงโฮ คนที่อยู่ข้างนอกนั้นใช้ดงโฮใหม่ มานี่หน่อยสิ

คุณยืนอยู่บนบันไดหินก้อนใหญ่หน้าทางเข้าตัวบ้าน เปลือกตาอันเยือกเย็นแนบสนิทอยู่บนฝ่ามือที่ยังมีน้ำไหลทั้งสองข้าง คุณยืนนิ่งอยู่อย่างนั้นพักหนึ่งก่อนจะถอดรองเท้าผ้าใบออก เดินผ่านเฉลียงเข้าไปเปิดประตูห้องนอนใหญ่ พ่อของคุณนอนคว่ำอยู่ในห้องที่คละคลุ้งไปด้วยกลิ่นจิงจูฉ่ายเผาเพื่อรมยาตรงบริเวณแผ่นหลัง

เมื่อก๊ก็หลังยกอกอีกแล้วเลยลุกไม่ขึ้นเลย เหยียบตรงแถวเหนือสะโพกให้หน่อยสิ

คุณถอดถุงเท้าออก ยกเท้าขวาวางไว้บริเวณหลังส่วนล่างของพ่อ ก่อนจะออกแรงเหยียบลงไปเพียงแค่ครั้งเดียว

แกไปเถลไถลที่ไหนมา รู้ไหมว่าแม่แก่โทรมาตั้งไม่รู้กี่รอบถามว่าแกกลับบ้านหรือยัง ห้ามเข้าไปแถวที่เขาประทุงละ ได้ยินว่าเมื่อคืนก็มีคนถูกยิงตายแถวสถานีรถไฟ...ไม่อยากจะเชื่อเลย มีแค่กำปั้นเปล่าๆ จะไปสู้กับปืนได้ยังไง

คุณเปลี่ยนไปใช้เท้าอีกข้างด้วยความชำนาญ แล้วเหยียบ

ลงบริเวณระหว่างกระดูกสันหลังและกระดูกใต้กระเบนเหน็บของพ่อ
อย่างระมัดระวัง

โอ้ย ตรงนั้นแหละ ใช่ๆ ตรงนั้นแหละ...สบายจัง

คุณเดินออกจากห้องนอนใหญ่ แล้วเดินเข้าไปในห้อง
ของคุณซึ่งอยู่ติดกับห้องครัว ก่อนจะทิ้งตัวลงนอนขดตัวกลมบน
พื้นห้องที่ปูด้วยเสื่อน้ำมัน คุณจมลงไปในห้องนิรโทษในที่ที่ราวกับ
สลบไป แต่หลังจากนั้นไม่กี่นาทีคุณก็สะดุ้งตื่นขึ้นมาเพราะฝันร้าย
ที่คุณเองก็จำรายละเอียดไม่ได้ ทว่าความเป็นจริงที่น่ากลัวยิ่งกว่า
ความฝันกำลังเฝ้ารอคุณอยู่ ไม่มีสิ่งใด ๆ ดังมาจากห้องของ
จองแดซึ่งเป็นห้องพักแขกที่เรือนเล็กหน้าบ้าน แม้จะเป็นเวลาเย็นค่ำ
แล้ว แต่ก็ยังคงเงียบสนิท ไฟในห้องยังคงปิดอยู่ ฤดูแจ่มที่ซ่อนไว้
ในโหลสีน้ำตาลเข้มข้างบันไดหินก้อนใหญ่หน้าบ้านก็ยังนอนแน่นิ่ง
อยู่ในนั้น

ใบหน้าของจองแดผุดขึ้นมาในความคิดท่ามกลางความ
เงียบสงัด ทันทีที่นึกถึงภาพทางเกวพละสีฟ้าอ่อนที่ชักกระตุกอย่าง
แรง คุณก็หายใจไม่ออกราวกับมีลูกไฟอุดอยู่ตรงลิ้นปี เพื่อที่จะ
หายใจได้อย่างที่ควรจะเป็น คุณพยายามนึกภาพจองแดในวัน
ธรรมดาอย่างที่เคยเห็นมาตลอด นึกภาพจองแดกำลังเปิดประตูรั้ว
ด้านหน้าเข้ามาในลานหน้าบ้านราวกับว่าก่อนหน้านี้ไม่มีอะไรเกิดขึ้น
จองแดก็ยังตัวเล็กเหมือนเด็กประถม ทำให้พี่จองมีต้องสั่งนมมา

ให้เขาตี้ม แม้ว่าตัวเองจะต้องกระเบียดกระเสียรอย่างหนักก็ตาม
 จอင့်แต่ที่หน้าตาขี้เหร่จนไม่น่าเชื่อว่าเป็นน้องชายแท้ ๆ ของพี่จอင့်มี
 จอင့်แต่ที่มีล้นจุกแบนราบและดวงตาเหมือนรังคุม แต่ถึงอย่างนั้น
 เขาก็ดูน่ารักน่าเอ็นดูจนทำให้ทุกคนหัวเราะออกมาได้เพียงแค่เขา
 ย่นจุกพลงหัวเราะว่า จอင့်แต่ที่ทำแก้มพองเหมือนปลาปักเป้า
 พลงเต้นดิสโก้นเวที่แสดงความสามารถพิเศษในวันปิกนิกของ
 โรงเรียนจนครูประจำชั้นที่น่กัลลยั้งหัวเราะลั่น จอင့်แต่ที่อยาก
 ทำงานหาเงินมากกว่าเรียนหนังสือ จอင့်แต่ที่เตรียมตัวสอบเข้า
 โรงเรียนมัธยมสายสามัญอย่างไม่มีทางเลือกเพราะพี่สาวของเขา
 จอင့်แต่ที่แอบทำงานส่งหนังสือพิมพ์โดยไม่ให้พี่สาวรู้ จอင့်แต่ที่แก้ม
 เปลี่ยนเป็นสีแดงตั้งแต่ต้นฤดูหนาวและมีหูตนาเกลียดบนหลังมือ
 จอင့်แต่ที่เล่นเบตมินตันกับคุณที่ลานบ้านที่ไรก็ตบลูกอย่างเดียว
 ด้วยท่าทางราวกับว่าตัวเองเป็นนักกีฬาทีมชาติอย่างไรร้อย่างนั้น

จอင့်แต่เก็บแบรงลบกระดานเข้ากระเป๋าน้ำตาเฉย เอาไป
 ทำอะไร เอาไปให้พี่ พี่สาวนายจะเอาไปทำอะไร ไม่รู้สิ พี่บอกว่า
 นึกถึงอันนี้อยู่บ่อย ๆ นะ สมัยเรียน ม.ต้นพี่สาวนายชอบเป็นเวร
 ทำความสะอาดประจำสัปดาห์มากกว่าเรียนหนังสือหรือไง พี่เคย
 เล่าว่า มีอยู่ครั้งหนึ่งตอนวันเมษาหน้าโง่ พวกเด็กคนอื่น ๆ แกล้ง
 ขีดเขียนกระดานดำเล่นจนเลอะไปหมดเพื่อให้ครูที่เข้ามาสอน
 เสียเวลาลบกระดานนาน ๆ ก่อนเริ่มสอน แต่พอครูผู้ชายเข้ามาสอน
 จริง ๆ ก็โมโห ตะโกนถามว่าสัปดาห์นี้ใครเป็นเวรทำความสะอาด

พี่เลยออกไปลบกระดานอย่างตั้งใจเต็มที่ ขณะที่คนอื่น ๆ กำลังนั่งเรียนอยู่ในห้อง พี่กลับยืนเอาไม้เคาะฝุ่นชอล์กออกจากแปรงลบกระดานนอกหน้าต่างตรงระเบียงทางเดิน เรียน ม.ต้นอยู่สองปีแต่สิ่งที่พี่นึกถึงบ่อย ๆ ดันเป็นเรื่องนี้ อะไรก็ไม่รู้

คุณยืนตัวเองลุกขึ้น พื้นที่ปูด้วยเสื่อน้ำมันเย็นเยียบอยู่ใต้ฝ่ามือทั้งสองข้าง คุณออกไปสวมรองเท้าแตะแล้วเดินผ่านลานหน้าบ้านแคบ ๆ ไปหยุดยืนอยู่หน้าเรือนเล็ก จากนั้นก็ยื่นมือลงไปในไหจนสุดแขนแล้วควานหา ทุยแจส่งเสียงกรังกรังกระทบพื้นผิวด้านในไห คุณหยิบมันขึ้นมาจากข้างใต้ก้อนหัวหงอนและก้อนหัวกลม ไขทุยแจประตูห้องเปิดออก ถอดรองเท้าแตะ จากนั้นก็เดินเข้าไปด้านใน

ไม่มีร่องรอยว่ามีใครสักคนเข้ามาในห้องนี้ สมุดเล่มนั้นยังคงเปิดแผ่หลายอยู่บนโต๊ะเหมือนคืนวันอาทิตย์ที่ผ่านมา คืนนั้นคุณปลอบจ้องแต่ที่กำลังจะร้องไห้ขณะเขียนรายชื่อบรรดาสถานที่ที่พี่จ้องมีนาจะไปลงในสมุด โรงเรียนภาคค่ำ โรงงาน โบสถ์ที่พี่จ้องมีไปเป็นครั้งคราว บ้านที่หมู่บ้านอิลกของหลานชายซึ่งเป็นลูกของลูกพี่ลูกน้องฝ่ายพ่อ วันรุ่งขึ้นคุณกับจ้องแฉออกจากบ้านตั้งแต่มื้อเช้าไปตามสถานที่ต่างๆ ในรายชื่อ แต่ก็ไม่เจอพี่จ้องมีเลยสักที

คุณยืนนิ่งอยู่กลางห้องว่างเปล่าที่ค่อย ๆ มีดลง ใช้หลังมือ

ภูเปลือกตาอันแห้งผากของตัวเอง ภูมันอยู่อย่างนั้นจนกระทั่ง เปลือกตาร้อนผ่าว คุณลองนั่งที่โต๊ะของจองแด ก่อนจะทิ้งตัวลงนอนคว่ำ ใบหน้าแนบกับพื้นห้องเย็นเฉียบ คุณใช้กำปั้นกดตรกร่องตรงกลางระหว่างกระดูกอกบริเวณที่คุณรู้สึกถึงความเจ็บปวดแผ่ซ่าน ถ้าตอนนี้พี่จองมีเปิดประตูรั้วโผล่เข้ามา คุณคงวิ่งถลาออกไปคุุเขาต่อหน้าเธอ ขอร้องให้เธอไปตามหาจองแดที่ศาลาว่าการเมืองควังจูด้วยกัน เธอเป็นเพื่อนนายไม่ใช่หรือไง นายยังเป็นมนุษย์อยู่ไหม ไม่ว่าพี่จองมีจะทุบตีคุณเท่าไร คุณก็คงจะก้มหน้ายอมรับแต่โดยดีและอ้อนวอนให้พี่จองมีให้อภัย

*

พี่จองมีอายุยี่สิบ แต่ตัวเล็กเหมือนจองแด ยิ่งไปกว่านั้น ถ้ามองจากด้านหลัง ทรงผมบ๊อบที่ค่อนข้างสั้นก็ทำให้เธอดูเหมือนนักเรียนชั้นมัธยมต้นหรือไม่ก็ประถมปลาย หรือต่อให้มองจากด้านหน้า ถ้าพี่จองมีไม่แต่งหน้า ด้วยังไงใบหน้าของเธอก็เหมือนเป็นนักเรียน ม.4 เจ้าตัวเองก็คงพอจะรู้ตัวถึงได้แต่งหน้าอ่อนๆ เป็นประจำ ถึงแม้ว่าเธอจะบวมจากการยืนทำงาน แต่เวลาไปทำงานหรือหลังเลิกงาน เธอจะสวมรองเท้ามึนสนึนเสมอ เธอเป็นคนที่เดินเบาๆ พูดเสียงค่อย อย่างว่าแต่ทุบตีหรือทำร้ายใครเลย เธอดูเหมือนคนที่ชีวิตนี้ไม่เคยโมโหใครเลยด้วยซ้ำ แต่จองแดเคยเบะปากแลบลิ้น

พลางบอกคุณว่า คนอื่นไม่รู้หรอก ที่จริงแล้วพี่ฉันน่าจะกลัวว่าพ่ออีก
ถึงแม้ว่าพี่จอมมีกับจอมแดมาอาศัยอยู่ในห้องพักแขกที่
เรือนเล็กได้สองปีแล้ว แต่คุณไม่เคยมีบทสนทนากับเธออย่างเป็นทางการ
เรื่องราวเลยสักครั้ง เธอทำงานในโรงงานทอผ้าและมักจะต้องทำงาน
ถึงดึกดื่น จอมแดเองก็กลับบ้านช้าบ่อยๆ เพราะงานส่งหนังสือพิมพ์
-ซึ่งเขาโกหกพี่สาวว่าไปอ่านหนังสืออยู่ที่ห้องสมุด - เมื่อไม่มีใครอยู่
ที่ห้อง ถ่านอัดแท่งในเตาเรือนเล็กจึงมักจะดับอยู่บ่อยๆ วันไหน
พี่จอมมีบังเอิญกลับมาถึงบ้านก่อนจอมแด คุณก็จะได้ยินเสียงเคาะ
ประตูห้องของคุณเบาๆ ใบหน้าของเธอเหนื่อยล้า ผมบ๊อบสั้น
ตัดอยู่หลังใบหู ริมฝีปากขยับเอื่อยอย่างยากลำบาก เอ้อ ถ่านมัน...
ทุกครั้งที่เธอมาเคาะประตูห้องคุณเพราะเรื่องนี้ คุณจะวิ่งออกไป
ที่เตาฟืนนอกตัวบ้านโดยไม่สวมแจ็กเก็ต เลือกถ่านอัดแท่งก้อน
ที่ติดไฟ คีบมันขึ้นมาด้วยเหล็กเขี่ยไฟแล้วส่งให้เธอ จากนั้นเธอ
ก็มักจะพูดว่า ขอบใจนะ ไม่งั้นก็ไม่รู้จะทำยังไงดีเหมือนกัน

ครั้งแรกที่คุณได้คุยกับพี่จอมมีอย่างเป็นทางการเป็นเรื่องเป็นราว
ยาวกว่าทุกครั้งคือช่วงต้นฤดูหนาวปีที่แล้ว วันนั้นจอมแดมาโยน
กระเปาะทิ้งไว้ที่บ้านก่อนจะออกไปส่งหนังสือพิมพ์และยังไม่กลับมา
พอได้ยินเสียงเคาะประตู คุณก็รู้ได้ในทันทีว่าใครเป็นคนเคาะ เสียง
เคาะแผ่วเบาราวกับว่ากลัวจะทำให้ประตูเจ็บ เสียงเคาะที่ราวกับว่า
มีฝ่ามือๆ เย็นๆ พ้นไว้รอบนิ้วมือ คุณเปิดประตูอย่างรวดเร็วแล้ว
ก้าวออกไปนอกห้อง เธอเอ่ยปากถามคุณว่า